

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 8:

MER MÄNNISKA ÄN MASKIN

Den enorma väggskärmen lyste upp det mörka rummet när Topha steg genom dörren ombord på flaggskeppet. Han behövde inte titta noga för att se vad som uppspelades, han visste redan på förhand. Det var en av många olika, ihopsamlade filmer, övervakningsfilmer och uppsnappade videomeddelanden från ett 30 000 ljusår långt område, men samtliga handlade om samma sak; Queen Cosmos, Prinsessan Aurora och hennes tre cyborger. Framförallt handlade de om Jan Cogo.

Genom idogt letande och skicklig underrättelsetjänst hade de lyckats få tag i allt detta filmat material, mer än 50 olika volymer. Men det fanns en hel del inspelat där den yngste och mäktigaste av de tre cyborgerna inte förekom. Men dessa filmer hade mer eller mindre helt ignorerats av hans herre. Topha suckade för sig själv där han stod kvar vid ingången medan dörren stängdes bakom honom. Hans herre kunde varenda filmruta av alla dessa filmer utantill vid det här laget, ändå fortsatte han att envist se om dem. En ihärdig analys var dock den rätta betydelsen av vad filmerna i nuläget användes till. Men detta envisa tittande hade nu gått bortom både normal analys och studerande. Filmerna var alla långt över ett år gamla, de äldsta äldre än så, och vid det här laget totalt sönderstuderande. Om det fanns något mer att upptäcka så fick det bli en uppgift för ens egen fantasi. Nej, hans herre studerade inte längre dessa gamla övervakningsfilmer. Intresset hade utvecklats till någon sjuk besatthet. Kanske hade besattheten alltid funnits där. Det kunde inte bli tydligare än hans reaktion av vad som visades på skärmen i just denna stund. Studerandet hade förvandlats till en underlig form av underhållning, en underhållning som Topha hade lite svårt att förstå. De var underliga, dessa människor ifrån planeten Jorden. Underliga och farliga.

Det kröp efter ryggraden medan Topha sakta närmade sig sin herre som satt i sin stora stol med ryggen vänd mot honom. Att vara i sin herres närvaro kunde t.o.m. göra honom lätt knäsvag men den här gången var det valet av övervakningsfilm som fick honom att rysa av obehag, filmat material som de hade lyckats få tag ifrån en övergiven rymdbas långt efter att Queen Cosmos hade lämnat området. Han försökte att inte ägna för mycket uppmärksamhet åt vad som visades på skärmen men det var omöjligt att låta bli. De enormt starka färgerna av gult, orange och rött från det manipulerade moln som filmen visade lös upp hela det dunkla rummet. Topha hade sett det här materialet ett par gånger tidigare och varje gång knep det till i magen. Hur Drottning Aurora kunde ha förmått sig själv till att resa med sådant sällskap gick bortom hans förstånd. Speciellt i sällskap av den där Jan Cogo. Människosläktet kanske inte var så primitivt längre men de var fortfarande brutala. En personlig åsikt som Topha var noga med att inte tala högt om i sin herres mänskliga närvaro.

Hans stora ögon stirrade motvilligt på skärmen. Den manipulativa hypnos som detta moln hade framkallat och som påverkade de aggressiva sinnena i hjärnan hade ingen effekt när filmad genom en kamera, men även om så vore så var det inte denna orsak som fick Tophas att känna sig illa till mods. En utav Auroras tre cyborger, den som bar namnet Sir Djorgo, som hade lyckats undvika att påverkas av hypnosen, kämpade till synes förgäves för att undgå att bli tillintetgjord av sina två följeslagare. Hans blå, lilla ubåtsliknande skepp var under ständig attack från de andra två skeppen, från de två cyborger som utgav sig från att vara hans allierade och kamrater. Tophas hade alltid känt en svag sympati för den långa cyborgen i blå rustning. Han hade inga högre tankar om någon av Auroras tre följeslagare, alla cyborger var opålitliga, men denne Sir Djorgo visade åtminstone värdighet och han hade lyckats undgå hypnosen som de muterade jättespindlarna hade skapat. Det var beundransvärt. Till skillnad ifrån vad hans två cyborgfränder visade på denna film. Och Jan Cogo i synnerhet.

Hans herre hade berättat vid ett tidigare tillfälle att han inte alls hade blivit förvånad av männens grova aggressivitet, speciellt inte på detta filmade material. Det var sant, jättespindlarna var orsaken till det våld som cyborgerna brukade mot varandra inuti vad som kallades för Bang-Bang Molnet, men en viktig fråga kvarstod; varför hade inte Djorgo fallit för hypnosen? Även Prinsessan tycktes ha klarat sig. Hans herre hade förklarat att Cogos och Don Hakas oförmåga att stå emot hypnosen var svaghet. Och brist på ren ädelhet i karaktären. Dessutom, detta våldsamma beteende var precis det samma som Cogo hade visat oräkneliga gånger både före och efter att de hade kommit i kontakt med detta moln, Tophas hade sett massor av olika inspelningar, inklusive ifrån Jordens eget solsystem innan Auroras avresa till Great King. Jättespindlarnas enda attack kunde inte stå till svars för ett helt livs dåliga omdömen och kriminalitet. Jan Cogo var stark i kropp och i vapen- och motorkraft men hans sinne var svagt. Han var ett tragiskt misslyckande och måste stoppas. Hur denne unge man så skoningslöst försökte döda sina egna kamrater och den unga kvinna som han var menad att beskydda på skärmen framför honom var mer än tillräckligt för att övertyga Tophas om att hans herre nog hade rätt. Stackars Hennes Höghet, Drottning Aurora. Hon måste ha varit djupt desperat för att tvinga sig själv att resa till Great King i en sådant grymt kriminellt belastat sällskap. Det var ett under att hon hade kommit fram levande. På merparten av dessa övervakningsfilmer verkade det, enligt Tophas uppfattning, som att de tre cyborgerna var en större fara för Prinsessan än de faror de var menade att skydda henne ifrån.

Det var bara en sak i denna stund som lämnade en ännu bittrare eftersmak hos Tophas än Jan Cogos våldsamma beteende. Hans herres motbjudande reaktion av glädje och njutning av vad filmen visade för dem.

Sir Djorgos Starcopper försökte komma undan Cogos betydligt snabbare Starcrow men förgäves. Cogo hade sin flyende kamrat på kornet. Tophas vände blicken mot sin herre och kände hur den bittra smaken av hans ledares reaktion på denna film blev allt starkare. Han kunde inte se sin herres ansikte härifrån men Tophas visste att mannen, som alltid iklädd sin svarta mantel, satt och hånflinade åt vad han såg. Och snart nog följdes flinet dessutom av mycket avslöjande, högljudda ord.

- ”Du är mycket hård och har en fantastisk kapacitet, Jan Cogo. Men även de mäktigaste har sin Akilleshäl! Och jag vet precis vad din är, din kaxiga, lilla barnrumpa!”

Topha hade ingen aning om vad en Akilleshäl var för någonting, förmodligen något som förekom på Jorden, men han var inte dum nog att inte förstå ändå vad hans herre menade. Och filmen gav all förklaring han behövde i alla fall.

Starcrow, som var i perfekt läge att göra slut på Starcopper för gott, började plötsligt flyga helt utom kontroll. En underlig stråle ifrån Queen Cosmos brygga en bit bort nådde fram till Starcrows cockpit. Till skillnad ifrån det där med Akilleshälen så visste Topha precis vad det var som föregick på filmen nu. Prinsessans Telepati. En enorm kraft utan dess like i hela galaxen. Det var just därför som Aurora var den utvalda. Men hon var inte enbart den enda som kunde återställa galaxenergin, hon var dessutom den enda som verkligen kunde stoppa och disciplinera Jan Cogo. Genom att utsätta honom för en massiv, obeskrivlig smärta.

Övervakningsfilmen hade via radiolänkar snappat upp den unge cyborgens gälla skrik i smärta och hur han förtvivlat skrek på hjälp allt medan Prinsessan höll honom i sitt telepatiska grepp tills hon tyckte det var nog. Topha hörde sin herre skratta skadeglatt ju mer Cogo led.

- ”Just det, Cogo! Det där känns, va!?! Om du bara visste vilken ljuv musik du skapar för mig när du lider. Dina skrik är som en symfoni!”

Mannen i den svarta manteln var totalt uppspelt av sin skadeglädje medan filmen rullade vidare framför honom på skärmen. Han utbrast i nytt illvilligt gapskratt och reste sig ur stolen när Starcrow slutligen kolliderade med en kraftig smäll med Starbod och Cogo föll handlöst ut i öppna rymden.

- ”Innan det här är över kommer du att tigga inför mig om nåd för ditt meningslösa, futtiga liv. Men du kan be om nåd hur mycket du vill, Prinsessans Telepati kommer att kännas som rena smekningen i jämförelse mot vad jag tänker göra med dig när jag äntligen får tag i dig! Du kommer att få lida i plågor där det finns ingen bot. Din smärta kommer att vara ändlös tills du drar ditt sista andetag! Du ska dö i vetskapen av att du har förlorat, Cogo! Och att *jag* har vunnit!”

- ”Herre!”

Mannen i svarta manteln ryckte till. Han hade ingen aning om att Topha hade stigit in i rummet, än mindre hade han varit beredd på att höra hans röst. Hur kunde han missa att en enorm varelse tre gånger hans egen storlek hade närmat sig honom?

Övervakningsfilmen ifrån Bang-Bang Molnet måste verkligen ha distraherat mer än vanligt den här gången, segerens ljuva smak i så nära antågande hade så lätt för att stänga för alla andra sinnen.

Distraherad eller ej, han ogillade att någon smög sig på honom. Just nu var Tophas självaste existens ett störningsmoment. Han hoppades verkligen att den betydligt större varelsen strax bakom honom hade undgått att märka att han hade lyckats skrämma honom. Det var han som skulle skapa fruktan i Tophas hjärta, inte tvärt om.

Mannen i svarta manteln sansade sig snabbt och återtog en stark hållning. För att tydligt visa sitt missnöje för detta avbrott bemödade han sig inte ens åt att se åt sin tjänares håll

när han tilltalade honom. Istället fortsatte han att rikta blicken mot skärmen och den film som fortfarande rullade på.

- ”Jag hoppas du kommer med goda nyheter, Topha.”

- ”Både och.”

Detta tvetydiga svar lyckades dra till sig uppmärksamheten från den mantelprydda människan.

- ”Förklara!”

Den nya situationen fick Topha att känna sig bättre till mods. Hans herre saknade de flesta goda sidor numera men den bestämde ledaren hos hans personlighet var betydligt lättare att föredra än den näst intill galne hämnaren. Topha höll tyst om saken och avslöjade ingenting i varken ansikte eller sin hållning, men han var glad att han hade väckt sin mänskliga ledare från sitt fiendliga sinnetillstånd. Sådant vanvett var bara självdestruktivt i slutändan. Hans herre fick hata Jan Cogo hur mycket han ville, det var inte det som var problemet. Problemet var att hatet började ty sig allt mer som en okontrollerbar besatthet som kunde vara farlig för alla i hans närhet. Topha var inte längre ledare över sitt eget folk men för den sakens skull hade han aldrig slutat att ta sitt ansvar. Han visste att hans herre var irriterad för att han störde honom men hellre irriterad än galen av hämndlystnad.

Dessutom, han kom med ny information som var betydligt viktigare än gamla övervakningsfilmer.

- ”Vi har lokaliserat Prinsessan Aurora. Hon befinner sig på en liten M-klass planet precis i slutet av Great Kings solsystem. Men jag är rädd för att ett problem har uppstått, herre.”

Topha tog ett djupt andetag innan han fortsatte. Hans herre skulle inte gilla det här. Själv fruktade han betydelsen av hans rapport.

- ”Jan Cogo är hos henne.”

- ”Cogo!?”

Mannen i svarta manteln spann runt. Hade han hört rätt?

- ”Är du säker?”

- ”Starcrow stod parkerat alldeles intill Queen Cosmos,” förklarade Topha med motvillig visshet. - ”Dessutom lyckades vi få en positiv identifiering. Cyborgen är tillbaka vid Drottning Auroras sida.”

- ”Förbannat!”

Ilsket knöt han sina handskbeklädda händer. Det skulle inte gå till på det här sättet. Cogo och Aurora var aldrig menade att bli återförenade, speciellt inte nu och så långt ifrån Great King, så långt ifrån hans grepp.

Men paniken drog sig snart tillbaka igen hos den svartbemantlade mannen. Detta var dåliga nyheter men hans planer var långt ifrån tillintetgjorda. Han hade kommit för långt, planerat för länge, för att ge upp så lätt. Dessutom, ju mer han tillät sig att slappna av desto mindre framstod denna nya situation som hotfull. Det var för tidigt att säga ännu men förutom denna lilla motgång så behövde det inte betyda att någon direkt hotbild existerade alls. Hans fiende var stark men också fullständigt ovetande. Försiktighet var den enda rätta vägen tills vidare. Och att fortsätta utnyttja sin motståndares totala

okunskap. Motståndaren hade gjort ett något oväntat drag men spelet kunde fortsätta. Detta var ingen katastrof såvida de inte tillät situationen att bli en.

Dock verkade det som om hans närmaste tjänare inte delade hans eget allt ökande lugn.

- ”Om Cogo får reda på våra planer är vi förlorade.”

- ”Behärska dig, Toph! Aurora vet ingenting som kan skada oss, jag har hennes förtroende som i en liten ask.”

Han knöt sin ena näve åter igen men den här gången med självförtroende.

- ”Men betänk risken, herre, av dem två tillsammans...”

- ”Jag känner till risken mer än du, Toph. Det var trots allt jag som gjorde dig och ditt folk medvetna om den. Men än så länge är det bara en risk, inget hot.”

Med ett självbelåtet flin vände sig den bemantlade mannen åter mot skärmen. På övervakningsfilmen hade Cogo vaknat upp ur Bang-Bang Molnets hypnos och hade återvänt, tillsammans med Sir Djorgo, till Queen Cosmos. Trots det lyckliga slutet på detta material och från alla de andra filmer de hade kommit över så hade han all information han behövde för att med visshet fortskrida med sina planer. Hans flin spred sig i hans mänskliga ansikte.

- ”De två små turturduvorna är helt ovetande om den egentliga makt som de besitter.

Aurora har kontroll över Cogo och jag har full kontroll över Aurora. Indirekt har jag därmed också kontroll över Cogo. Att han har anlänt tidigare än beräknat och att de båda skulle mötas på det här sättet var oväntat och olyckligt men det behöver inte alls omkullkasta våra planer. Vi får helt enkelt bara anpassa oss.”

Anpassning. Om det var någonting han var en mästare på så var det att anpassa sig till en ny situation, även om det så vände upp och mer fullständigt på hela hans existens. Den här lilla motgången var ingenting jämfört med de anpassningar som han tidigare hade gjort. Toph och hans folk visste vad som dolde sig under hans svarta mantel och rostfärgade rustning. Jan Cogo visste det inte. Men han skulle få veta tids nog.

Och på tal om tid...

- ”Vad vet vi om de andra två cyborgerna?”

- ”De är på väg, herre, men det dröjer minst ett par dygn till innan de når fram till Great King.”

Mannen med den svarta manteln nickade. Trots den senaste motgången fortskred allt annat enligt planerna.

- ”Då är det så lång tid vi har på oss att utföra de sista förberedelserna,” sa han. - ”Kan vi hålla dem borta ifrån Cogo har vi än mer odds på vår sida. Just nu, däremot, måste vi vara tålmodiga och ligga lågt. Vi vet inte varför Drottning Aurora stämde träff med Cogo men det enda vi kan göra nu är att vänta och se vad de gör härnäst.”

För första gången sedan hans tjänare hade stigit in i rummet bemödade han sig att se honom i ögonen helt och fullt, trots att Toph var så betydligt mycket högre än honom själv.

- ”Håll dem under uppsikt men låt dem inte få veta att de är det,” beordrade han.

- ”Som ni önskar, herre.”

Toph bugade sig inför ledare. Det överlägsna leendet i den mantelprydda människans ansikte var tillbaka.

- ”Så länge de inte känner till våra avsikter kommer vi att segra. Och segra ska vi och sedan njuta av segrerns söta frukter.”

- ”Ni är vacker som en sjöjungfru.”

I sanning, det var hon! Och Cogo kunde inte förstå hur han kunde vara så välsignad att få se henne igen iklädd en bikini. Första gången hade fått honom att tappa andan. Den här andra gången var ingen skillnad. Förutom att han nu hade ingen rädsla för att låta Prinsessan få veta vad han kände när han såg henne. Och nu, liksom förra gången – ja, som alla gånger han någonsin hade haft äran att få vara i hennes närhet – kunde han inte slita blicken ifrån henne. Hans ögon höll sig för det mesta, dock, vid hennes fagra ansikte och hennes oskuldsfulla, blå ögon. Det fanns massor av vackra flickor i Universum men bara en med Auroras själ och hjärta. Och det var det som gjorde henne exceptionell. Det var därför Cogo såg henne som vackrare än alla andra.

Det ljumna vattnet rann fortfarande av hennes kropp när Aurora reste sig upp och fann fotfäste i botten på sjön alldeles intill strandkanten. Cogo, lika genomblöt som hon efter deras härliga simtur, var redan uppe på land. Han log varmt mot henne och hans kärleksfulla blick allena klargjorde tydligt för henne vad han kände när han såg henne. Ändå fick hans komplimang henne att rodna.

- ”Cogo...”

Hon fnittrade lätt. I hela hennes liv hade hon mottagit komplimanger för sin skönhet, men det var en helt annan sak när Cogo gav henne det samma. Det fanns ingen baktanke hos honom eller inställsamhet. Det han sa kom ifrån hjärtat. Inte undra på att hans ord alltid vidrörde hennes hjärta.

- ”Du får inte smickra mig så där,” tillade hon blygt. Men hon visste att det var inget smicker. Hon var bara inte säker på om hon verkligen förtjänade hans komplimanger.

- ”Jag menar vad jag säger, Aurora,” klargjorde Cogo och räckte henne sina händer för henne att ta. - ”Ni är den vackraste flicka jag någonsin har sett.”

Hans ärlighet fick henne att rodna ytterligare, speciellt när hon tog emot hans händer som förde hennes närmare till honom och att han därefter kysste dem. Cogo kände till hennes romantiska sinnelag. Vad som förvånade Aurora var att hon fram till nu aldrig hade lyckats se att han var lika romantisk som hon själv.

Ett nytt lyckorus genomsyrade honom. Att han fick vara här, med henne, var helt otroligt. Det var för bra för att vara sant. Och det var också därför Cogo blandade sin glädje med vaksamhet.

Med lätt misstänksamhet tvingade han sig själv att slita blicken ifrån henne och titta sig omkring. Aurora hade rätt, det fanns inget att frukta på denna underbara, vackra planet men han vågade ändå inte helt förlita sig på det. Kanske var det en gammal, paranoid vana ifrån deras tidigare resa till Great King men han kunde aldrig tolerera att Prinsessan utsattes för någon fara. Och nu hade han ingen hjälp av varken Haka eller Djorgo, han var ensam att skydda henne. Och hela tiden hade Cogo den här obehagliga känslan av att de

inte var helt så ensamma som det verkade. Han kände sig bevakad. Men av vem? Och varifrån?

Han såg ingenting. Och hans sinnen varnade inte för någon omedelbar fara. Om de verkligen var under uppsyn så höll sig vederbörande på mycket säkert avstånd, troligtvis för att undkomma upptäckt. Cogo höll sina misstankar för sig själv. Han ville inte göra Aurora ledsen eller förstöra deras underbara tid tillsammans. Dessutom var han inte säker på om han hade rätt. Men oavsett om han hade rätt eller fel om att någon bevakade dem så tänkte han inte agera förrän han visste säkert. Cogo tänkte inte göra samma misstag en gång till. Om någon ville Prinsessan något ont skulle han försvara henne med sitt liv. Det var ett löfte som alltid gällde oavsett om fienden fanns där eller ej.

- ”Kom,” sa han och hjälpte henne med lätthet över den höga strandkanten och upp på land. - ”Lägg er i solen en stund så ni inte blir kall.”

De slog sig ner i det mjuka gräset bara någon meter ifrån strandkanten. Simturen hade varit skön men också något utmattande så det var skönt att komma upp en stund igen. Hon kramade ur sitt långa hår så att det lättare skulle torka. Cogo behövde inte göra någonting i princip, hans rustning höll honom både varm och torr. En fördel kanske men Aurora hade svårt att se det på det viset. Den där vit-röda rustningen han bar var som ett skal. Den skyddade honom men höll också allt vad närhet, intimitet, betyder borta. Sedan igår kväll rådde det inga tvivel längre för henne att Cogo inte bara sökte närhet, han behövde den dessutom. Men den där rustningen höll all närhet ifrån honom. Den fanns där som en gräns för hur nära någon kunde komma. Och Aurora kunde inte göra annat än känna medlidande. Haka och Djorgo befann sig i samma situation och de hade hennes medlidande lika mycket. Dessutom hade alla tre frivilligt valt att bli cyborger. Och hon respekterade deras val. Men det fanns en relevant skillnad.

Aurora var förälskad i Cogo. Och i denna förälskelse fanns en längtan.

Hon fortsatte att observera honom medan han, med slutna ögon, lutade sig tillbaka i den varma solen och lade händerna bakom huvudet. Hon kunde se honom ännu tydligare nu. Eller snarare, hon kunde se hans heltäckande rustning ännu tydligare. Och det gjorde ondare i hjärtat än någonsin.

Cogo verkade så rofylld och avslappnad. Han var tillfreds med livet och sig själv och Aurora var glad för hans skull. Men han kunde ha varit ännu lyckligare om han inte hade varit fånge i den där rustningen för resten av sitt liv. Han kunde inte ta av sig den. Hon kunde simma helt naken om hon så ville och känna solstrålarna steka hennes hud, en upplevelse som Cogo aldrig mer kunde göra och som enbart tillhörde hans förflutna numera. Hela hans kropp var täckt från halsen och ner. Och under själva rustningen, integrerad överallt med hans kropp, fanns åtskilliga cyborgnetiska komponenter. En stor del av hans biologiska fysik hade ersatts av maskiner. Han levde på det här sättet på ett beundransvärt vis och rustningen gav honom också tillgång till flera av hans superkrafter, krafter som Aurora visste att Cogo aldrig skulle vilja skiljas ifrån. Men hon undrade om Cogo var medveten om vilket pris han hade betalat för sina krafter. Om han ännu hade börjat förstå konsekvenserna.

Att han var en cyborg var inte vad som gjorde Aurora nedstämd, Cogo var trots alla sina förändringar fortfarande människa. Vad som dolde sig under hans figurformade rustning skrämde henne inte, trots att hon aldrig hade sett det, förutom en liten skymt av hans

högra arm en gång. Nej, det var hans rustning i sig som hindrade honom ifrån att vara människa fullt ut. Den berövade honom all intim kontakt, inte bara med henne utan med alla. Han var fortfarande så ung, i början av sitt vuxna liv. Och han skulle aldrig mer få känna en smekning, bar hud mot bar hud. Inte från henne. Inte från någon. Hade det varit värt det?

Aurora sänkte blicken och tvingade tillbaka tårarna. Cogo hade gjort sitt val och hon borde respektera det. Han var mycket lycklig som cyborg. Men det gjorde inte saken lättare. Hon älskade honom. Det fanns ingenting som hon inte ville att han skulle få och han förtjänade allt. T.o.m. med den där rustningen som kom emellan dem så var hon mycket attraherad av honom. Men hon kunde inte nå honom. Hon kunde inte vidröra honom så mycket som hon önskade.

Hon suckade. Efter den här dagens slut spelade inte ens hans rustning någon roll huruvida den höll henne ifrån honom eller inte, den närhet som de redan hade tilldelats skulle tas ifrån dem. Hur skulle Cogo hantera det? Hans fortsatta lugn var verkligen beundransvärt, som om han inte visste vad som skulle ske. Han måste vara starkare i hjärta och sinne nu än vad hon kunde minnas. Och hon skulle inte göra honom besviken genom att inte respektera honom för de val han hade gjort.

Men vad skulle han göra när de åter gick skilda vägar? Han var ju så otroligt fäst vid henne. Att aldrig mer få vara så här nära honom höll redan på att krossa hennes hjärta men Aurora var mycket mer orolig för honom än för sig själv. Hon skulle klara sig men skulle Cogo det? Han ville inte tala om det men hon kände att det senaste året hade inte varit lätt för honom, hennes mentala förmågor ljög aldrig. Dessutom hade Doktor Kitty för flera månader sedan berättat om hans nedstämdhet och hennes troliga misstankar varför. Aurora ville inte göra honom olycklig en gång till. Det var därför som hon hade bett honom att möta henne här, så att de tillsammans skulle skapa det perfekta minnet. Men hur perfekt den här dagen än skulle sluta så skulle de båda inte undgå den annalkande verkligheten. Den verkligheten inkluderade inte dem båda tillsammans.

Han var så ung. I nuläget kanske det inte störde honom nämnvärt men hur blev det senare om tio, tjugio, trettio år eller ännu mer? Han fick inte bli ensam så tidig i livet. Aurora hoppades att Cogo en dag skulle kunna släppa taget om henne och gå vidare. Men däri låg dilemmat och orsaken till varför hans val att bli en cyborg gjorde henne så ledsen å hans vägnar. Även om han skulle komma över sin kärlek till henne skulle han ändå inte kunna starta om med en annan flicka hur som helst. Rustningen höll all fysisk närhet borta. Och hur många skulle acceptera honom för den han var, att hans kropp var som den var? Det hade varit andras illvilja och oförståelse som en gång hade sårat Cogo så djupt att han hade påbörjat sin bärsärk. Hon litade på att Cogo inte skulle låta någon få honom till att göra sådana illdåd igen men samtidigt kände hon honom för väl. Om han inte blev arg så drog han sig undan i tystnad och det var inte ett öde Aurora önskade honom heller. Han hade så mycket kärlek att dela med sig av, det var en enorm förlust för Universum självt om han vägrades den möjligheten. Kanske skulle han ha turen att träffa en flicka som accepterade honom. Men det skulle aldrig i längden kunna bli mer än vänskap, Aurora fruktade det med skrämmande säkerhet. Hon ville inte ha rätt men det var en sanning som hon inte kunde blunda för. Lika lite borde han. Cogo förtjänade mer än så. Han förtjänade någon som verkligen förstod honom.

Så som hon gjorde.
Men vilken kvinna skulle det?

Hon tänkte på vad han precis hade sagt till henne innan han hade hjälpt henne iland, att hon var den vackraste flicka han någonsin hade sett. Om det verkligen var sant så var det värre än vad Aurora först fruktat. Hon älskade honom för hans tillgivenhet men hon fruktade konsekvenserna, konsekvenserna av hans tillgivenhet som skulle slå tillbaka mot honom själv. Fanns det verkligen inget hopp för honom, inget alternativ? Fanns det ingenting hon kunde göra för honom, förutom att spendera denna dag med honom, som kunde lindra hans annalkande ensamhet?

- ”Vad är det?”

Sablar! Hennes tystnad måste ha väckt hans uppmärksamhet. Hans stora, mörkblå ögon tittade på henne, längtandes efter svar. Cogo hade upptäckt hennes grubblerier och ängslan, han förstod bara inte vad det var. Ibland verkade det som om hans sinnen var nästan lika speciellt utvecklade som hennes egna. Det var inte mycket som undgick honom.

Vad skulle hon göra? Vara helt ärlig? Det riskerade att förstöra resten av den här dagen, deras sista tid tillsammans, och det ville hon absolut inte. Men Aurora såg inget sätt att helt undgå hans fråga heller. Det fanns bara en väg kvar, en medelväg.

- ”Det är en sak som jag skulle vilja fråga dig, Cogo,” började hon försiktigt. - ”Jag vet bara inte om jag borde...”

Han rullade över helt på sin vänstra sida, vänd mot henne.

- ”Ni vet att ni får fråga mig vad ni vill, Prinsessa.”

Visste han alls vad det var han inbjöd? Nåväl, hon skulle inte snoka där han inte önskade, han kunde lita på henne.

- ”Som du vill. Du behöver inte svara mig om du inte vill. Jag är bara nyfiken. Det jag undrar är... har du någonsin älskat någon annan innan mig?”

Av Cogos blick att döma blev han förvånad av hennes fråga. Ändå var hans svar omedelbart.

- ”Nej. Nej, jag har aldrig älskat någon som jag älskar dig.”

Hans ord var sanna, det rådde det inget tvivel om. Ändå kunde Aurora ana, eller så hoppades hon bara av hela sitt hjärta, att det fanns något mer bakom dem orden.

- ”Betyder det att det ändå *har* funnits någon?”

Den här gången dröjde hans svar något. Men hans ord var fortfarande lika sanna.

- ”Ja. Arcie hette hon.”

Sakta rullade han tillbaka på rygg.

- ”Men det var inte alls något romantiskt.”

Romantiskt eller inte, Auroras intresse var utan tvekan redan väckt. Till hennes glädje verkade Cogo dessutom inte allt för obekvämt att berätta om det för henne heller. Men hans blick verkade ändå nedstämd.

- ”Hon var tio år äldre än mig,” fortsatte han. - ”Och jag var bara en bebis när hon hittade mig på skrottippen.”

- ”Hittade..?”

Hon flämtade till. Hon ställde frågor om hans förflutna men aldrig hade Aurora kunnat gissa att det gick så långt tillbaka som hans allra första tid i livet. Men hennes häpnad lade sig snabbt och ersattes av hennes stora nyfikenhet. Cogo hade berättat om sin barndom för henne en gång vid ett tidigare tillfälle, strax efter att de hade träffats för första gången, men det hade varit som hastigast. Sedan dess hade han inte berättat någonting. Auroras gissning varför var att han inte ville dela med sig av sin tuffa barndom alltför detaljerat. Men nu när han verkade ha ändrat sin uppfattning var hon inte den som inte ville lyssna, tvärt om.

- ”Var hon ett annat övergivet barn, precis som du?”

Cogo satte sig upp helt, han kände att han inte ville ligga ner och berätta den här historien. Han var faktiskt inte helt säker på alls varför han plötsligt ville berätta, t.o.m. kände ett behov av att göra så, men endast en blick åt Prinsessans håll och han visste att han aldrig skulle ångra något som han delade med sig till henne. Han hade Auroras förtroende. Och förståelse. Om inte annat så var han skyldig henne såpass mycket efter allt som hon hade gjort för honom.

Och hur kunde han förvägra hennes oskyldiga nyfikenhet; denna söta, unga kvinna? Han kunde inte förneka faktumet att Prinsessans lätta beklädning för tillfället hade onekligen en inverkan på honom. Men det var inte hennes vita bikini som fick honom att berätta.

- ”Inte riktigt, hon hade rymt hemifrån,” svarade han. Mer än så ville han inte avslöja om Arcies bakgrund. Inte bara för sin gamla väninnas skull utan också för Auroras. Det var en historia som var för mörk och som ändå inte hade så mycket med den egentliga orsaken till deras samtal att göra i alla fall.

- ”Om Arcie inte hade tagit hand om mig hade jag inte överlevt,” fortsatte han med eftertänksamhet. - ”Det är otroligt att vi båda klarade oss, hon var ju bara barnet själv. Men hon lärde mig att överleva.”

Cogo flinade till medan gamla minnen, dock svaga, allt mer kom tillbaks.

- ”Hon lärde mig faktiskt att läsa, lite grand, också. Bara ord och fraser men tillräckligt för att jag skulle klara mig.”

- ”Var det hon som gav dig ditt namn?”

Aurora kunde inte hejda sig. Ju mer han berättade desto hungrigare efter mer blev hon. Nu, mer än någonsin, ville hon veta vem Jan Cogo var. Och den här Arcie han berättade om verkade vara en gudasänd källa av information om honom.

- ”Nej. Arcie fann namnet tillsammans med mig,” förklarade Cogo.

- ”I ett brev?”

Hade det funnits ett brev? Ett brev, en bit papper eller vad som helst, där det stod nedskrivet varför han hade blivit övergiven på det där sättet? Cogo skakade på huvudet, till synes lika besviken som hon över att ingen sådan förklaring hade getts.

- ”Nej, det fanns inget brev. Namnet fanns insytt i mina kläder.”

Aurora reagerade på det sistnämnda. Hon kanske misstog sig men om ett nyfött barn inte var önskvärt av sina föräldrar och man planerade att göra sig av med det på ett sådant obarmhärtigt sätt, varför ens bemöda sig att sy in barnets namn i hans baby kläder? Såvida inte Cogo hade hunnit bli tillräckligt gammal för att hans mor hade fattat tillräckligt tycke för att lämna denna ledtråd om hans identitet hos honom. Och vem vet vad som rör sig i huvudet på en desperat mor? För det var kanske det Cogos mor hade

varit när hon övergav honom, desperat. I så fall hade det inte varit första gången i historien och dessvärre inte sista heller. Aurora visste med säkerhet att ingenting någonsin skulle förmå henne att överge sitt eget barn, om hon någonsin fick ett. Men som kvinna bar hon ändå på förståelsen för de stackars kvinnor som drevs till det otänkbara. Mycket tankar rörde sig i hennes huvud. Men hon bestämde sig för att inte dela med sig av dem till Cogo just nu. Hon ville absolut inte avbryta honom när han äntligen öppnade upp sig för henne.

- ”Vi visste inte med säkerhet men vi antog att Jan Cogo är det jag heter.”

Han försökte verka obesvärad och ryckte med axlarna åt det hela men Aurora såg direkt i hans blick att bakom hans kaxighet så fanns en djup ånger av att inte veta med säkerhet vem han egentligen är och varifrån han kommer. Aurora var också föräldralös men hon kände åtminstone till sitt ursprung och sina föräldrar. Cogo var däremot helt rotlös. Inte underligt att han ständigt var så rastlös, på ständig jakt efter något som han inte visste riktigt själv var det var han sökte.

Han suckade. Kanske förstod han att hon hade genomskådat honom.

- ”Det spelar ingen roll om namnet är sant eller inte,” sa han. - ”Mina riktiga föräldrar ville inte veta av mig men Arcie fanns där för mig.”

- ”Hon blev som en mamma för dig.”

Cogo nickade, lättad men samtidigt inte förvånad över Prinsessans förståelse.

- ”De första åren, ja. När jag blev gammal nog att förstå så blev hon mer som en syster. Jag vet att jag har sagt att jag inte har några syskon och det är sant. Men...”

Aurora log hjärtligt mot honom. Hon förstod precis vad han menade.

- ”Du älskade Arcie som om hon vore din riktiga syster.”

Hon förstod precis, Aurora. Det var som om hon kunde avsluta varenda mening han sa, som om deras sinnen var ett. Cogo hade varit lite tveksam att berätta om Arcie för henne, han ville inte riskera att göra Prinsessan svartsjuk. Men det hade varit en helt felaktig oro insåg han nu. Dessutom, även om det hade varit ett romantiskt förhållande mellan honom och Arcie så hade Aurora ingen anledning att vara svartsjuk i alla fall.

- ”Under mina första år var hon hela min värld,” fortsatte han. - ”Hon lärde mig hur viktigt det är att ta hand om dem vi tycker om, för nästa dag kanske allt är borta.”

Hans blick sjönk till marken. Aurora kände en otäck klump i magen. Hela tiden som han hade berättat om Arcie så talade han i imperfekt, om minnen från långt tillbaka. Och hans sista ord fick henne att rysa av obehag över en sanning som hon fortfarande inte kände till. Om Arcie hade betytt så mycket för honom så borde han ju ha sökt upp henne på Jorden under det senaste året men hans historia var inte ens i närheten av en sådan tänkbarhet. Dessutom avslöjade hans kroppsspråk honom. Cogo hade inte sett Arcie på mycket länge och det berodde inte på att han inte ville det. Han saknade sin barndomskamrat. Någoting måste ha hänt. Någoting som han undanhöll från henne.

- ”Vart tog hon vägen?” frågade Aurora försiktigt men rakt på sak. - ”Vad hände?”

Han svarade henne inte. Men inte för att han inte ville utan snarare för att han desperat försökte få fram orden. Tillslut, till Cogos egna överraskning, fann han orden med förvånansvärt lugn.

- ”Hon dog när jag var åtta år. Påkörd.”

Aurora flämtade till. Hon hade föreställt sig en sådan förklaring men den chockade henne likväl. Det var en grym och onödig dödsorsak. För att stötta sin vän lade hon armarna om hans axlar.

- ”Åh, Cogo...”

- ”Det var ingen olycka.”

Cogos kalla, helt självsäkra ord fick det att kännas som om hennes blod frös till is. Det var så mycket bitterhet i hans röst, och smärta. När Aurora mötte hans blick var hans ansiktsuttryck lika obevekligt säker på saken som hans ord.

- ”Till att börja med, det var inget markfordon, det var ett skepp,” förklarade han. - ”Ett litet enmansskepp som dök ner mot marken från ingenstans. Men han gjorde det medvetet.”

- ”Hur vet du det?”

- ”För att han siktade på mig.”

Aurora kände hur hennes händer började skaka. Det var något i Cogos historia, i hans ord, som skrämde henne. Men hon visste inte om det var historien i sig eller den otäcka känslan hon fann i hans mörkblå ögon. Hon hade sett den blicken hos honom förut men det var länge sedan. Och varje gång den blicken hade uppenbarat sig hade han varit beredd på att döda. Ett par gånger hade han det också, innan hon hade hunnit stoppa honom. Och här var blicken igen, så fylld av hat och avsky mot den som han ansåg hade oförrätt honom.

Det gjorde henne lika ledsen som det skrämde henne. Hon hade verkligen trott att Cogo hade lagt denna mörka sida hos honom bakom sig. Tydligt inte helt och hållet. Med tanke på vad han berättade så ville Aurora inte vara för snabb att döma, det fanns mer att höra från den här otäcka historien. Men det som hon fruktade var att det var Cogo som var den som dömde allt för snabbt, som drog för snabba slutsatser. Han hade ju bara varit åtta år när detta skedde. Hur kunde han veta med sådan säkerhet att detta hade hänt med ont uppsåt? Och att det var riktat mot honom?

Det mörka i hans blick drog sig tillbaka något, som om han kände på sig att hans hat mot den som hade gjort det här skrämde henne. Hans röst darrade allt mer ju längre han berättade.

- ”Arcie sprang fram för att få undan mig men vi båda blev träffade. Hon fick däremot den värsta smällen. Innan det svartnade för ögonen på mig såg jag hur skeppet tog fart upp mot himlen igen, utan att stanna och utan några bekymmer att navigera. När jag vaknade igen, jag har ingen aning om hur länge jag var borta, fann jag Arcie ett par meter bort.”

Hans ögon var tårfyllda nu. Men inte ens hans stora sorg kunde helt dränka den vrede som han hade burit sedan den där dagen. Och vreden var inte bara riktad mot piloten i det där skeppet, den var riktad mot alla.

- ”Det fanns vittnen runt omkring men ingen ville hjälpa... Vi var ju bara betydelselösa gatubarn. Jag begravde henne samma kväll.”

Hans berättelse, djupt tragisk som den var, var ändå som en sista bit i ett pussel för att Aurora skulle förstå varför hennes vän var den man han var. Att han hade blivit

övergiven av sina biologiska föräldrar utan någon förklaring var bara början. Vad som verkligen hade gjort honom bitter och misstänksam mot allt och alla bottnade i Arcies olyckliga, tragiska död. Det skar i Auroras hjärta att ingen ens hade stigit fram för att hjälpa honom i denna svåra stund. Hur kunde människor vara så grymma och mot en liten pojke? Det var det enda som Cogo hade sett av mänskligheten, med några få undantag; grymhet. Många hade ställt sig frågan, inkluderat Aurora själv, hur Cogos bärsärk hade kunnat starta i det där raketlagret så lättvindigt. Hon försvarade inte alls de provocerande ord och åsikter som Cogos före detta kollegor hade yttrat men hon hade ändå varit förvånad att han hade tänt till med sådant vansinne för något som han borde ha kunnat ignorera. Men nu förstod hon att deras elakhet hade varit toppen på isberget, den slutliga droppen som hade fått hans bågare att rinna över. Han hade burit på årtal av svek, ilska och misstänksamhet. Cogo var inget mysterium längre. Han hyste agg mot det mänskliga samhället för att det hade svikit honom om och om igen. Inte undra på att han hade slutligen revolterat mot det med ett sådant ursinne. Hon försvarade inte hans agerande heller men hon förstod fullt ut nu varför allt hade skett, varför Cogo ständigt var så misstänksam mot främlingar, varför han ständigt måste hävda sig för att visa sig värdig. Och också varför han beskyddade dem som han vågade lita på med sitt liv. Detta trauma hade för alltid gjort honom till den han var. Men det var bara ena halvan av vem Jan Cogo var. Den andra halvan, som älskade villkorslöst och som kände till skillnaden om rätt och fel, hade funnits där långt innan han hade lärt sig att hata. Aurora var oerhört tacksam för att han hade vågat dela med sig av sina känslor. Av hans kärlek till Arcie. Det var tack vare henne som Cogo var den han var. Förlusten av henne hade fört fram det värsta hos honom men hade inte tagit något av det som var gott.

Aurora lade åter armarna om honom. Han behövde tala ut om det här, mer än vad han nog insåg själv. Och hon var villig att både lyssna och trösta.

- "Jag är så ledsen, Cogo."

- "Hon dog ögonblickligen, hon behövde aldrig lida," svarade han.

- "Men det gör du."

Hon lade handen på hans kind och försiktigt tvingade honom att titta på henne. Hans ögon var fortfarande tårfyllda, han kämpade för att hålla känslorna tillbaka. Cogo borde veta vid det här laget att han inte behövde spela tuff i hennes närvaro.

- "Och det förklarar varför du aldrig har nämnt Arcie förut."

- "Det är inte bara det," förklarade Cogo och skakade på huvudet. - "Det underliga är att jag minns knappt längre hur hon såg ut. Jag minns som om det var igår hur det där skeppet kom emot mig men jag kan inte ens minnas hennes hårfärg!"

Arg och besviken på sig själv knöt han ihop nävarna. Tårarna gick inte att hålla tillbaka längre. Han skämdes, skämdes över sin oförmåga att minnas sin vän på det sätt som hon förtjänade. Han hade aldrig glömt henne, det skulle han aldrig göra, men minnet, som först hade varit så starkt, hade med tiden försvagats. Det spelade ingen roll hur mycket han försökte. Bilden av Arcie verkade bara allt mer blekna inför hans inre. Hur kunde han göra så mot henne!?

Cogo begravde ansiktet i händerna.

- "Arcie brukade sjunga för mig när jag var orolig, när jag inte kunde sova. Hon lyckades alltid få mig på gott humör," berättade han. - "Men jag har ingen aning om vad hon sjöng. Eller hur hennes röst lät."

Aurora tryckte sig ännu närmare honom. Hon var inte alls främmande för hans dilemma. Faktum var att hon förstod precis hur han kände och varför.

- ”Cogo, du har inget att skämmas för,” försäkrade hon. - ”Oavsett hur mycket man håller av någon som har gått bort, med tiden glömmen man sådana saker. Tänk på att detta hände för länge sedan, du var inte mycket äldre än jag när jag förlorade min familj och tvingades fly ifrån Månen.”

Sakta tittade Cogo fram med tårfylld blick bakom sina fingrar. I sin egen sorg hade han glömt bort att Aurora delade ett liknande trauma från barndomen precis som honom själv.

- ”Jag minns inte längre så mycket om mina föräldrar heller,” erkände hon ångerfullt och fortsatte. - ”Däremot kommer jag tydligt ihåg monsterna som anföll och hur rädd jag var.”

Han lyssnade, det visste hon. Faktum var att Cogo redan kände till att hon väl mindes monstren som en gång hade anfallit och ödelagt hela Månen och som bar ansvaret för hennes föräldrars död. Det gjorde fortfarande ont att tala om det, men Aurora visste att om det krävdes att hon talade om sitt trauma från barndomen för att kunna hjälpa Cogo komma över sin egen sorg på ett bättre sätt så var det värt den smärtan. Det var det vänner gjorde för varandra.

Vad dem som älskar gör för varandra.

Hon tittade honom djupt i ögonen, bortom tårarna och hans vrede.

- ”Det betyder inte att jag har slutat älska min mamma och pappa,” fortsatte hon. - ”Du minns Arcie för vad hon betydde för dig. Dina känslor för henne finns kvar. För att hon lärde dig tidigt vad som är viktigast här i livet.”

Ett leende spred sig i Auroras ansikte. Hon hade Arcie så mycket att tacka för.

- ”Och hon lyckades verkligen...” avslutade hon.

Allt fler tårar brände hans kinder men inte enbart p.g.a. hans sorg längre. Ingen hade förstått honom så väl som Aurora, ingen kunde få honom att tänka efter och känna ro i själen som hon. Förutom Arcie.

Han kände sig lugnare nu när han inte längre ensam bar på denna tragedi. Det var en tung sten han hade burit allt för länge.

- ”Jag önskar bara att jag hade fått säga farväl till henne,” mumlade han och torkade bort resterna av tårarna. - ”Att jag hade fått säga henne hur mycket jag tyckte om henne...”

- ”Jag tror faktiskt att hon visste mycket väl vad du kände för henne.”

Cogo ville tro dessa ord. När han möttes av Prinsessans ljusblå ögon kände han inombords att hon nog hade rätt. Arcie hade vetat. Om inte annat så hade han bevisat det för henne under hela sin tidigaste uppväxt. Arcie hade tagit hand om honom men han hade i gengäld tagit hand om och framför allt skyddat henne när han hade blivit gammal nog att svinga en pinne. Och, om provocerad, han hade aldrig varit rädd för att svinga den, snarare tvärt om. Denna förmåga fanns kvar i hans handleder än idag med mästertlig precision. Många andra gatubarn från andra grupperingar hade ibland haft fräckheten att våga ge sig på Arcie, mest med glåpord men enstaka gånger också handgripligen, främst för att stjäla det lilla hon hade lyckats komma över i matväg och annat. Det hade de allihop fått ångra och hade fått dra sig tillbaka med svansen mellan benen, och med rejäla blåtiron och svullnader. Även om de hade varit dubbelt så gamla som honom själv och

många till antalet hade inte spelat någon roll. Vad som gällde i deras del av stan blev snabbt känt bland de andra hemlösa ungdomarna; ingen hotade Arcie och kom undan med det. Lille Cogo fanns ständigt vid hennes sida och trots hans unga år hade han snabbt vunnit sin respekt. Och Arcie blev lämnad ifred. Tills den där ödesdigra dagen.

Han hade, lyckligtvis, varit betydligt mer framgångsrik med att beskydda Prinsessan Aurora åtminstone. Att det fanns paralleller i hans tillgivenhet till både Arcie och Prinsessan var han själv medveten om. Cogo hade idag skrämmande svårt att minnas alls hur Arcie hade sett ut, ett faktum som hade plågat honom i många år, men Aurora hade rätt; han kanske inte mindes hur Arcie såg ut men han mindes henne för den hon var och vad hon hade betytt för honom. Det var samma saker hos Aurora som han värdesatte allra mest också.

Han betraktade den unga regenten vid hans vänstra sida under en kort tystnad. Ingenting i Auroras yttre skönhet kunde hjälpa honom att minnas Arcie, Cogo var faktiskt ganska säker på, trots sitt vaga minne, att hans barndomsvän inte hade varit blondin. Däremot hade Prinsessans inre skönhet många likheter med henne. Det var kanske inte så underligt, ändå, varför han hade blivit så förälskad i Aurora. Hon påminde om den enda tid i hans liv då han verkligen hade känt sig lycklig och älskad.

- ”Hon var så lik dig på så många sätt... optimistisk och godhjärtad,” sa han i nästan viskande ton. Sedan tittade han bort igen. Att Aurora påminde honom om hans gamla känslor för Arcie förde inte bara gott med sig. Han hade ju, trots allt, misslyckats med att beskydda Arcie. Hon vad död. Aurora fick inte drabbas av samma olycka!

Åter igen tyngd av sin bitterhet och den rastlöshet som alltid följde i dess fotspår, grep Cogo utan någon egentlig anledning tag i en liten men ganska tjock pinne som låg i gräset intill honom. Den var ungefär i samma tjocklek som tre av hans fingrar tillsammans. Han tog upp den och höll den hårt i sin hand.

- ”Arcie förtjänade inte sitt öde,” tillade han slutligen.

Aurora förstod det underförstådda i hans ord och tryckte sig närmare honom.

- ”Cogo, vad som hände henne var inte ditt fel.”

Han visste att hon skulle säga det. På sätt och vis hade hon väl rätt. Men Cogo kunde inte avsäga sig ansvaret för Arcies död hur mycket han än skulle vilja det. Alla fakta talade för sig själva.

- ”Jag vet vems felet är, om jag bara kunde hitta honom!” muttrade han. Medan han talade kramade hans urstarka näve pinnen så hårt så att den knäcktes helt. Ljudet var så starkt att det fick Aurora att rycka till. Men det var egentligen inte ljudet av pinnen som knäcktes som skrämde henne utan Cogos törstande efter hämnd på piloten som hade dödat hans vän.

Cogo öppnade handen och lät de krossade bitarna av trä falla till marken en efter en.

- ”Men det är fortfarande jag som är orsaken till varför Arcie är död. Och varför den piloten var där den där dagen.”

Hans resonerande oroade Prinsessan. Det var riktigt, vad Cogo var så starkt övertygad om kunde vara möjligt. Men chansen att det verkligen var som han sa var mycket liten. Åter igen glömde han bort hur länge sedan detta hände. Han hade bara varit åtta år och hade burit på detta trauma ensam sedan dess. Hur mycket av vad han mindes var sanning och

vad var ifyllt av hans egen fantasi? Han var kunnig i rymdskeppsteknik men hur kunde han vara så säker att den där piloten inte hade något bekymmer med att navigera skeppet? Hur kunde han vara så säker på att det inte var en olycka? Det kunde finnas många anledningar varför piloten hade flugit så lågt, långt ifrån alla behövde vara logiska. Kanske hade piloten varit berusad eller påverkad av någonting. Kanske hade han blivit så skräddad av att träffa barnen att han hade flytt i panik i stället för att landa och se efter vad som hade hänt.

Det fanns för många andra möjligheter till Cogos historia som han valde att ignorera. Aurora visste att han inte ljög, tvärt om, men hur tillförlitligt var egentligen omdömet från en liten åttaårig pojke som med nöd och näppe hade undvikit döden och hade förlorat sin enda vän och beskyddare? Hon visste hur Cogo reagerade när någonting hände henne eller Haka eller Djorgo. Det var långt ifrån alla gånger som Cogo tänkte klart i situationer då han var förtvivlad eller arg, det var då han hade både dåligt omdöme och brist på tålmod. Om han var sådan som vuxen hur hade han då inte varit som barn? Chocken från den dagen var fortfarande levande inom honom, Aurora kände det. Hans teori verkade logisk, speciellt om man ville ha någon att skylla på och vem som än hade flugit det där skeppet var skyldig till Arcies död. Men hon betvivlade att detta var ett medvetet, planerat brott som Cogo envisades med att tro.

Nej, Aurora var säker på att Arcies död var en tragisk olycka och ingenting annat. Ett brott, ja, eftersom piloten inte stannade kvar och tog konsekvenserna. Men att samme pilot medvetet och målinriktat skulle ha varit ute efter Cogo, att han skulle ha siktat med skeppet mot honom, det fann hon omöjligt att kunna tro på. Varför skulle någon vilja döda honom årtal innan han var både vuxen eller hade blivit en cyborg? Vem kunde han så tidigt i livet ha retat upp så enormt att man ville mörda honom? Det var uppenbart att Cogo själv aldrig hade ställt sig själv dem frågorna. Om han gjorde det skulle han inte ha anledning att hata piloten i skeppet som körde på honom och Arcie den där dagen.

Hon fortsatte att trycka sig intill honom, för att låta honom veta att hon stod på hans sida även om hon inte delade hans teori.

- ”Den här bitterheten gör dig inget gott. Och det vet du,” varnade hon. - ”Du måste släppa den, Cogo.”

Denna varning började snart förvandlas till ett upprepande mantra. Hur många gånger hade hon inte bett honom att lägga sin ständiga förbittring åt sidan?

- ”Min bitterhet har varit mitt sällskap i hela mitt liv. Existerar jag ens utan den?” frågade han både henne och sig själv. Det var en allvarligt menad fråga ifrån Cogos sida. Ilska var den känsla han var allra mest bekant med. Han önskade att det var en annan men hans liv hade inte erbjudit hans andra känslor lika mycket tid eller uppmärksamhet. Han hörde henne sucka i besvikelse och vände blicken till henne.

- ”Jag hör vad ni säger, Prinsessa, och ni har rätt,” fortsatte han ärligt. - ”Men det är lättare sagt än gjort att förlåta. När Arcie dog...”

Han skakade åter bittert på huvudet. Hur gärna han ville ha den där dagen ogjord så kunde han inte radera den ur historien. Arcie var död och det fanns ingenting han kunde göra för att ändra på den saken.

- ”Hela mitt liv gick från dåligt till katastrof. Jag trodde att det äntligen vände när jag träffade Dodge för första gången men det blev bara ännu värre.”

Han lutade sig tillbaka i gräset igen med händerna bakom nacken. Han suckade djupt och ångerfullt medan han tittade upp mot den blå himlen ovanför.

- ”Det, däremot, kan jag inte skylla på någon annan än mig själv,” tillade han i eftertänksamhet och slöt sedan ögonen.

Cogos egna byte av ämne förde Auroras tankar tillbaka till hennes ursprungliga funderingar. Och nu, när han åter igen låg utsträckt i gräset för henne att se, kunde hon inte låta bli att åter grubbla. Den vit-röda rustningen var perfekt utformad efter hans muskulösa kropp och han var riktigt stilig i den. Men ingen, varken hon eller någon annan, skulle någonsin få se honom utan den. Den höll alla, inte bara fienden, på avstånd. Med tanke på det känslolösa ämne de redan hade pratat om visste hon att hon egentligen inte borde föra detta på tal, speciellt inte nu. Men Aurora kunde inte hejda sig längre. Hon hade burit på frågan allt för länge. Så länge som hon hade känt Cogo.

- ”Har du någonsin ångrat att du blev en cyborg?”

- ”Nej.”

Hans svar var självklart och omedelbart men avslöjade också hans förvåning över att hon ställde en sådan fråga.

- ”Varför undrar ni det?”

- ”Du har fått offra så mycket,” påpekade hon medlidansfullt. - ”Du är fortfarande människa men du kan inte ändra det som är gjort. Du kan inte fysiskt återgå till det som du en gång var.”

Hans rustning och alla de mekaniska komponenterna under den var numera en del av hans kropp. De gjorde honom otroligt starkare och mer uthållig än en vanlig människa. De kunde få honom att ändra sin storlek och skapa kloner av sig själv. De skyddade och höll honom vid liv. Men var det ett liv av värde? Var detta verkligen allt han önskade sig av livet? Styrka och ensamhet?

- ”Det vill jag inte heller,” svarade Cogo efter ett ögonblicks begrundande. Varför hade hon ställt denna fråga? Den dolde hennes egentliga avsikt. Prinsessan hade en fråga eller en åsikt som hon ville säga men inte visste hur. I alla fall var det den känslan Cogo fick av hennes undran. Om hon hade låtit fascinerad över hans cyborgnetiska fysik hade han inte varit så misstänksam. Men nu lät hon snarare oroad än nyfiken och det gjorde alltid hans sinnen uppmärksamma.

- ”Mitt liv hade ingen mening innan jag hörde talas om Professor Dodges experiment. Utan någon utbildning eller jobb var det min enda chans till att få uppfylla mina drömmar.”

Han vände blicken ifrån skyn och tittade på henne igen. Rymden ovanför var lika ändlös som den var vacker. Men världsrymden kunde aldrig mäta sig med Auroras skönhet eller ändlösa medkänsla. Dessutom kunde rymden vara förrädisk, det skulle hon aldrig bli. Och hon var lika mycket ett äventyr och en utmaning som vilken del av Universum som helst, konstaterade Cogo med ett leende.

- ”Och min dröm ledde mig till dig,” tillade han kärleksfullt.

- ”Det är sant,” svarade Aurora med rodnande kinder. - ”Och jag är verkligen glad för din skull. Du förtjänar dina drömmar.”

Allvaret hos henne återvände.

- ”Men samtidigt kan jag inte låta bli att känna medlidande för dig.”

- ”Varför känner ni så?”

Vad var det som plågade hennes tankar? Varför ställde hon de här frågorna? Och varför nu? Cogo visste inte men han tänkte ta reda på det. Han vände sig mot henne, liggandes ner på sin vänstra sida.

- ”Tänker ni på när jag gick bärsärk? Att min styrka steg mig åt huvudet?”

- ”Nej.”

Det kändes så befriande att det inte längre var hans våldsamma natur eller hans forna brott som oroadde henne. Och även om kanske vissa saker som han hade gjort aldrig kunde förlåtas helt så hade Cogo hennes absolution. Och förståelse för vad han en gång hade gjort. På många sätt hade han återbetalt sina forna brott genom att så hjältemodigt och med risk för eget liv garanterat hennes säkerhet och via henne hela galaxens. Han hade betalat tillbaka på det bästa och mest rättvisa sätt till det samhälle som han en gång hade revolterat emot, och som alltid hade behandlat honom illa redan ifrån början.

Cogos brott var återgäldat. Men kunde livet självt betala tillbaka den uppoffring som han hade gett?

- ”Jag tänker på det höga pris som du har fått betala för dina drömmar,” fortsatte Aurora och hennes vänstra hand darrade när hon vidrörde hans bröstorg. Hon ville kunna känna hans hjärtslag mot hennes hand, men det var omöjligt. Rustningen höll henne borta. Hon kände ingenting förutom den hårda, släta, kalla ytan.

- ”Jag tänker på att du är fast i den här rustningen. Du kan ju inte ta av den.”

Han var förstummad. Ändå inte ett dugg förvånad. Men mest av allt blev Cogo oerhört rörd av hennes omtanke. Hon oroadde sig för honom och på ett sätt som många inte skulle göra eller våga. Det var bara ytterligare ett bevis ifrån hennes sida hur mycket hon älskade honom. Hur mycket hon tänkte på honom och önskade honom det bästa. Det bästa sättet att besvara sådan kärlek var att ge det samma tillbaka. Prinsessan hade avslöjat sina grubblerier om honom. Det bästa han kunde göra var att lugna dessa grubblerier och den medföljande oron med ett eget avslöjande.

- ”Det stämmer inte helt riktigt.”

Den lilla dosen av hopp i hans ord väckte hennes nyfikenhet. Aurora stirrade tillbaka på honom med stora ögon.

- ”Vad menar du?”

- ”Enligt vad Professor Dodge har informerat mig om så *kan* jag ta av mig rustningen om jag absolut vill och måste men det är inte att rekommendera.”

- ”Va!?”

Häpen, närapå chockad av hans erkännande, satte hon sig upp.

- ”Men jag trodde...”

Det gick inte att ta av rustningen, ingen utav hennes tre cyborg livvakter kunde det, det var så hon hade fått det förklarat för sig. Det var förenat med stor fara för deras liv om de tog av dem. Aurora hade övertygat trott att det var en fysikalisk omöjlighet för dem att ta av rustningen över huvudtaget. Och Cogo var den mest avancerade cyborgens i det kända Universum, hans implantat var oerhört avancerade men tillika känsliga om de blottades. Ändå sa han till henne med ärlig röst och med allvar i blick att det fanns hopp.

Det fanns hopp..?

- ”Det finns en risk, ja,” bekräftade Cogo. - ”Så mycket av mina förmågor och cyborgnetiska implantat är direkt länkade till rustningen, att ta av den gör mig svagare. Dessutom är det mycket besvärligt att ta av den.”

Besvärligt var bara början av sanningen, faktum var att det var en underdrift. Han hade aldrig upplevt det själv men Professor Dodge hade förklarat att om han någonsin, mot all rim och reson, skulle ta av sig rustningen så skulle det medföra en enorm smärta. Att skilja rustningen från både hans biologiska och mekaniska form skulle orsaka en massiv chock för hela hans livsuppehållande system. Det skulle inte döda eller skada honom, inte omedelbart. Men det skulle vara smärta. Hur smärtsamt det faktiskt var och hur länge det varade kunde inte ens Dodge berätta med säkerhet, ingen cyborg hade tagit av sig sin rustning de senaste årtiondena, inte vad man kände till i alla fall. Teknologin hade nått så långt så det fanns ingen anledning för en cyborg att någonsin ta av sig sin kroppsformade pansardräkt. Allt Cogo visste med säkerhet var att han visste vad som väntade, bara inte hur kraftfullt, om han någonsin tog beslutet att faktiskt ta av sig sin vit-röda rustning. Och det var bäst att förmildra den sanningen från Prinsessan, hon verkade oroad redan som det var.

- ”Rustningen är mitt skydd, om min kropp blottas för länge kan jag ta skada.”

- ”Du kan dö!”

Hennes ljusblå ögon var tårfyllda och hennes röst darrade. Hon var rädd. Varför? Var det minnet från när hon hade tagit hand om honom när hans högra arm hade blivit skadad som spökade? Cogo höll med om att den dagen hade varit lite omtumlande för dem båda. Ett par förbindande kretsar i hans implantat under huden hade slitits av under en strid. Vad som hade varit en enkel, dock smärtsam, skada för en vanlig människa hade visat sig vara mycket allvarlig för honom. Hon hade lyckats reparera kretsarna i hans arm och därmed också räddat honom, men hela den upplevelsen hade lämnat henne nervös för att något liknande skulle hända igen. Prinsessan sa det aldrig högt men Cogo hade alltid kunnat förnimma hennes oro. Hans rustning skyddade honom verkligen mot det mesta som Universum tycktes kunna utsätta honom för men om och när någonting verkligen penetrerade hans skydd var han mycket utsatt. Kanske hade det varit det faktum att hon aldrig hade sett honom så försvagad tidigare som hade skrämt henne så mycket. Han kunde motstå allt, han verkligen var oövervinnelig. Ändå kunde en till synes lätt skada i hans arm vara tillräckligt för att försvaga och kanske t.o.m. döda honom. Men Aurora såg bara faran. Hon glömde att när hon hade tvingats lappa ihop honom så hade han varit skadad. Nu var han helt oskadd. För en cyborg att frivilligt ta av sig rustningen än vid en operation var en helt annan sak. Det verkade som om han måste övertyga henne på något sätt, att få henne att se bortom faran.

- ”Ja,” höll han med henne om. - ”Utan min rustning kan jag dö. Men bara om man är oförsiktig.”

Hon trodde att han inte visste vad han gjorde men där trodde hon fel. Hon var på något sätt övertygad om att om han så bara avlägsnade rustningen så skulle han dö. Men det var han som var cyborg, inte hon. Det var inte alltid så att hon hade rätt och han fel. Vad

Aurora behövde var en demonstration, bara en liten gest som skulle lugna henne. Och Cogo visste precis vad han skulle göra.

- ”Jag har tänkt tanken ett flertal gånger att testa att ta av den, bara för att se hur det är, men det har aldrig blivit av för jag har aldrig haft en anledning. Men...”

Cogo höll upp sin högra handskbeklädda hand framför dem båda. Och medan han talade började han dra i det mycket slitstarka, röda materialet tills handsken helt gled av hans hand. Aurora flämtade till men det hindrade honom inte för att förfölja sin avsikt. De båda stirrade med totalt skilda fascinationer på hans blottade hand. Det var länge sedan Cogo hade sett sin egen hand utan den täckande handsken men han visste vad som dolde sig därunder. Aurora, å andra sidan, hade aldrig sett något liknande alls. Hans handflata var helt orörd. Ovansidan av handen, däremot, skilde sig ifrån vanliga människors. Små men superstarka mekaniska implantat utgick ifrån handleden och täckte jämt längs med huden hans leder i vart enda finger. Dess gråsvarta yta var en stark kontrast till hans bleka hud, det liknade ett mekaniskt skelett utanpå huden. Men det var bara bråkdelen av de cyborgnetiska komponenter som hans händer besatte, det mesta satt under huden och förstärkte både muskler och skelett som gav honom en uthållighet och styrka som ingen annan kunde mäta sig med. Hela hans kropp var på det här sättet men hans händer skilde sig ifrån resten av kroppen av det faktum att de skyddades enbart av hans handskar och inte av ännu mer mekanik som fanns i hans rustning. Att ta av sig handsken kunde innebära en fara för hans ytliga implantat vid huden om de skadades men orsakade ingen smärta eftersom handsken enbart var ett skyddande hölje och inte en del av hans cyborgnetiska delar. Och däri låg meningen med Cogos lilla demonstration. Till skillnad från vad Prinsessan hade trott så kunde han ta av sig sina skyddande kläder. Det skulle bara bli betydligt besvärligare att ta av sig rustningen till skillnad ifrån hans handske. Men det var realistiskt likaså.

- ”... Det är inte omöjligt,” avslutade han.

- ”Inte omöjligt..?”

Aurora fortsatte att stirra på hans hand. Hon var förbluffad över sin egen brist av förvåning över vad hon såg. Hon hade väntat sig att bli förfärad, att vad hon fick se skulle kännas motbjudande och skrämmande. Men hon kände ingenting sådant alls. Hon var snarare fascinerad. Och hennes oro för Cogos framtid började sakta men säkert dra sig tillbaka. Hon kände en svag strimma hopp för honom igen. Det skulle krävas en enorm förståelse och insikt från oavsett vem som än fick se honom blottad på det här sättet, och kanske en sådan person aldrig skulle infinna sig i hans liv igen. Men hon såg honom, för han tillät henne att se, och hon kände ingen avsmak. Aurora visste vad han var för något, vem han var. Hans cyborgnetiska implantat skrämde henne inte. Och Cogo hade rätt och hon hade fel, rustningen var inget problem. Han var inte fången i den som hon först trodde. Den behövde inte skilja honom ifrån andra om han verkligen inte ville det. Det var inte risken som hindrade honom. Han hade helt enkelt aldrig haft en anledning att ta av den.

Svaret var så enkelt. Men det hade varit ett gigantiskt dilemma för henne. För att hon inte hade vetat.

Men nu visste hon.

Hon verkade lugnare. Cogo hade haft en svag tvekan att visa henne sin hand, tänk om hon skulle se honom som ett mekaniskt missfoster? Men nu, när han såg fascinationen i hennes ögon, insåg han att hon aldrig skulle betrakta honom på något nedvärderande sätt. Han borde ha vetat bättre än att tvivla på hennes godhet. Hon älskade honom, hon såg bortom implantaten. Till skillnad ifrån alla andra så såg hon mannen bakom cyborggen. Och det verkade som hans lilla demonstration hade fått henne att förstå att, trots att det fanns en risk för honom att exponera sig på det här sättet så var den liten så länge han var försiktig.

Cogo trodde sig veta nu vad hon egentligen var ute efter. Prinsessan ville veta om de hade en framtid tillsammans, om de kunde gå bortom den gräns som de redan sedan igår kväll hade stigit fram. Hon ville veta om det var möjligt för dem att bli ännu mer intima. Och om det verkligen var det hon önskade så kunde inget mer någonsin göra honom lyckligare!

Hans hjärta bultade hårt. Alltihop kändes som en överklig, underbar dröm, men det var verklighet! Hennes undran var logisk, vem som helst hade undrat det samma. Och hans svar på hennes osagda fråga om de kunde ha en ännu mer intim framtid tillsammans var ja!

Cogo sträckte försiktigt ut handen mot henne och vidrörde hennes kind. Aurora flämtade till och slöt ögonen. Men den starkast överväldigande känslan föreföll ändå Cogo när hon lutade sig närmare hans nakna hand och kysste hans handflata och fingrar. Han såg det hos henne igen, och nu kände han det mot sin blottade hand, hennes hud mot hans; hennes åtrå. Hans tumme gled sakta över hennes mjuka läppar och Aurora öppnade ögonen igen. Det var inte han som var fången i hans rustning, det var hon som var fången, inspärrad bakom hennes plikter. Och hon längtade efter att fly, Cogo såg det så tydligt i hennes blick. Och det var honom hon ville fly till.

Hans hand föll tillslut ner till hennes vänstra axel. Cogo rös av den underbara känslan när hans fingrar rörde vid hennes fuktiga hår och gled allt mer nedför hennes arm över hennes bara, våta hud. Om detta var en dröm ville han inte vakna. Hon lät honom vidröra henne. Och känslan av hennes lena hud mot hans darrande fingrar var omöjlig att beskriva.

Han kunde knappt minnas när han sist hade vidrört en flicka på detta sätt, det var så länge sedan, innan han hade blivit en cyborg. Var det därför hon hade varit orolig för hans skull, att han aldrig skulle få uppleva äkta närhet igen?

- ”Ni är så snäll, Prinsessa,” sa han. - ”Men ni ska inte oroa er för min skull. Jag lovar er, jag har inte passerat en fullständig återvändsgränd.”

Hans blick föll till hans egna arm för ett ögonblick, den arm vars cyborgnetiska implantat hon en gång hade reparerat. Trots bättre vetande kände Cogo sig plötsligt smått generad och drog tillbaka sin hand.

- ”Ni har ju sett en liten del av hur jag ser ut inunder och jag förstår om det skrämde er...”

Genast grep hennes hand tag om hans, hindrade honom från att dra sig undan helt.

- ”Nej, Cogo,” svarade Aurora ärligt. - ”Inte alls.”

Hans implantat hade inte skrämt henne den gången och de gjorde inte det nu heller.

Hennes fingrar vidrörde hans hands övre del nu, över de yttre, mekaniska lederna. Hon

gjorde ingen skillnad mellan hans mekaniska kroppsdelar och hans biologiska. Allt var en del av honom. Deras fingrar krokade samman deras händer, handflata mot handflata. De var mer än bara vänner, det hade de alltid varit. Varför hade det tagit dem så lång tid att förstå det?

Cogo såg henne djupt i ögonen. För ett ögonblick där hade han åter igen försökt att fly från sina känslor för henne men hon lät honom inte göra det. Han var en dåre som inbillade sig att hennes känslor skulle svalna och dö bort om hon fick se mer av honom. Om hon inte älskade honom för den han var hade hon inte varit här med honom nu. Varför han fortfarande var så skragsen var Cogo inte helt säker på. Kanske berodde det på att han hade betydligt mer erfarenhet av strid medan hans oskuld fortfarande var intakt. Men om det var hennes önskan att få komma honom ännu närmare skulle han låta henne. Hennes önskan hade alltid varit hans lag. Nu mer än någonsin. Hans hand fortsatte att krama hennes.

- ”Jag är fortfarande mer människa än maskin, Aurora,” försäkrade han henne. Aurora nickade.

- ”Det vet jag.”

Det behövde han inte övertyga henne om, det hade han redan gjort. Hon hade varit omdömeslös som hade fruktat för hans mänsklighet. Hennes älskade Cogo var mänskligare än de flesta människor hon kände.

Deras händer släppte slutligen taget om varandra.

- ”Men det är också sant det du säger, jag har offrat en stor del av min mänsklighet,” fortsatte Cogo och nickade nedstämt. Han sträckte sig efter sin röda handske och drog på den över sin hand igen.

- ”Jag ångrar inte mitt beslut, men kanske hade jag inte varit lika ivrig att fatta det i dag som jag var då,” erkände han med eftertänksamhet. Det fanns en antydning av grämselse i hans röst. Kunde det vara så att han hade tänkt samma tanke som Prinsessan redan för länge sedan? Fanns det stunder då han önskade att han inte hade blivit en cyborg?

Han verkade nedstämt. Och det var på bekostnad av hennes frågor och grubblerier.

Aurora ville inte göra honom ledsen men det var precis det som hon hade lyckats åstadkomma. Hon ville göra något för honom, få honom att le igen, ge honom någonting som han för alltid kunde bära med sig när den här dagen var till ända. Vad skulle hon ge honom?

Hon kunde inte ge det som de båda önskade allra mest. Om omständigheterna hade varit annorlunda, om hon inte var bunden att återvända till Great King så snart, om framtiden hade varit ämnad för dem båda tillsammans hade hon inte tvekat. Nu var det en omöjlighet. De båda visste det. Det var därför han fortfarande flydde ifrån hennes närhet. Ja, de hade fortfarande större delen av denna dag kvar. De skulle under dessa sista timmar hinna vara tillsammans på det allra intimaste sätt som två älskande kan vara. Men det var inte rätt. Även om hon nu visste att det var fysiskt möjligt, trots allt, så kunde hon inte göra det mot honom. Den största gåvan skulle i samma ögonblick också göra deras avsked ännu svårare. Cogo var emotionellt bunden till henne starkt nog som det redan var.

Av hela sitt hjärta, Aurora ville älska honom fullt ut. Men hon kunde inte. Hennes plikter förbjöd henne. Hennes samvete hindrade henne. Hon var tvungen att komma på något annat att ge mannen hon älskade. Och, med tanke på vad de hade talat om tidigare, så behövde hon inte fundera länge.

Hon kunde inte älska Cogo fullt ut. Men hon kunde ge honom det näst bästa; hon kunde försöka hjälpa honom att finna den gamla kärlek som han fruktade han hade förlorat helt.

- ”Cogo, får jag fråga dig en sak till?”
- ”Visst.”
- ”Om det är möjligt, vill du få ditt minne av Arcie tillbaka?”

Cogo ryckte till som om en spänd fjäder precis hade släppt taget om honom.

- ”Prinsessa?” frågade han förbluffat, allt mer upprymd av hennes totalt oväntade förslag. - ”Menar ni att ni kan..?”

Med en gest bad hon honom att sänka sina förväntningar ett tag. Hon hade en hel del mer att säga om saken innan hon möjligtvis gjorde någonting.

- ”Jag är inte helt säker på att mina krafter kan hjälpa dig. Det här skulle bli första gången jag gör en sådan här sak och jag vet inte om det finns bieffekter. Det är inget farligt men Doktor Kitty har alltid avrått mig från att direkt rota i andras sinnen eftersom jag inte har någon erfarenhet.”

- ”Ni har ju läst av andras tankar förr många gånger,” påminde Cogo.

- ”Jo, men att läsa av ett sinnes tydliga tankar är inte det samma som att låta mitt eget gå samman med en annans och att stiga in i en annans huvud. Det är något jag aldrig har gjort tidigare.”

Auroras blick mjuknade.

- ”Däremot är jag säker på att ditt minne av Arcie inte är förlorat, det har bara bleknat och gömmer sig någonstans i ditt undermedvetna,” förklarade hon. - ”Jag är säker på att jag kan nå fram till ditt sinne, däremot är jag inte säker på om jag kan få fram det du söker.”

- ”Det gör ingenting. Jag vill försöka!” insisterade Cogo, allt mer uppspelt. - ”Jag har ingenting att förlora.”

- ”Jo, Cogo, det har du.”

Hennes varning drog hans uppmärksamhet till sig.

- ”Om jag når in till dina tankar och minnen kommer jag att se allt om dig,” påpekade Aurora vidare. Hennes blick var mjuk men bestämd.

- ”Jag vet att du håller av mig, men är du villig att dela alla hemligheter med mig?”

Cogo skakade lugnt på huvudet.

- ”Jag har inga hemligheter för dig, Aurora. Inte nu längre. Jag är inte längre rädd att dela mina känslor med dig. Och om du kan hjälpa mig med det här...”

Han skulle bli evigt tacksam. Cogos mörkblå ögon tittade så bedjande på henne. Aurora var ännu inte riktigt säker på att han helt förstod konsekvenserna men hon visste att det fanns ingen återvändo nu när hon hade lockat honom med sitt erbjudande. Och hon ville verkligen göra det för honom. Hon ville bara försäkra sig om att detta gjordes av rätt anledning och på rätt sätt.

- ”Jag förstår,” sa hon. - ”Men det är inte bara mitt intrång i ditt sinne du ska oroa dig för. Om jag finner dina minnen av Arcie kommer det att röra upp mycket starka känslor hos dig, både goda och onda.”

Hon lutade huvudet lätt på sned och såg honom djupt i ögonen. Hon krävde ett allvarligt svar från honom. Om detta skulle starta ytterligare en ond kedjereaktion inom honom var detta också en gåva hon skulle bli tvungen att avstå från att ge honom.

- ”Tror du att du kan hantera det?”

Cogo suckade.

- ”Om jag måste,” svarade han. Han fortsatte att tänka efter ett ögonblick. Prinsessan var klok att ha de möjliga konsekvenserna i åtanke. Han hade först blivit så uppspelt av hennes förslag att han hade för ett ögonblick glömt bort att återuppväckandet av hans minnen av Arcie inte bara skulle bli av godo. Smärtan, sorgen och chocken av hennes död skulle komma tillbaka med full styrka. Hur skulle han reagera? Det hade tagit honom många år att komma över det och helt borta hade sorgen aldrig varit. Var han redo att återvända till sin barndoms minnen? Var han beredd att minnas? Oavsett vad han frågade sig själv så blev svaret hela tiden det samma. Ja, han ville verkligen det här.

- ”Det är det värt,” fortsatte han med beslutsamhet när han hade funderat klart. - ”Jag vill så gärna minnas henne som jag en gång gjorde, med värdighet. Snälla Aurora...”

Prinsessan nickade.

- ”Som du vill.”

Hon litade på honom, litade på att Cogo skulle klara av det här. Innan denna dag hade hon aldrig ens föreslagit en sådan här sak men Aurora kände att Cogo nu var mogen att konfrontera sitt förflutna. Men han skulle behöva hennes tröst efteråt. Det skulle han få. Hon satte sig på knä framför honom och Cogo härmade efter och gjorde det samma. Men när han såg hur hennes bägge händer lyftes och började föras samman flämtade han förvånat och skärtrat till och drog sig undan. Hans hand for upp mot hans huvudring, trots att han visste att ingenting han gjorde skulle kunna förhindra det. Aurora var inte ovetande om vad han ryggade för. Det hade inte alls varit hennes avsikt att skrämma honom, hans fantasi hade skenat iväg innan hon ens hade kommit i närheten att kunna korsa sina händer. Och att utsätta Cogo för den smärtan igen hade hon inte alls i åtanke, aldrig någonsin igen.

Hon vred upp sina handflator och sträckte fram dem mot honom för honom att ta.

- ”Oroa dig inte, jag ska inte göra det där,” lovade hon. Med en liten lättnads suck tog Cogo hennes händer och satte sig nära mittemot henne igen.

- ”Litar du på mig?” frågade hon.

- ”Med mitt liv, Prinsessa.”

- ”Så långt ska inte det här gå. Men jag behöver din hjälp, Cogo.”

- ”Vad ska jag göra?”

Han var ivrig. Själv var Aurora nervös. De var nog båda nervösa. Men hon förlitade sig på det band hon hade med honom.

- ”Blunda och slappna av,” instruerade hon och Cogo lydde. - ”Andas lugnt. Tänk inte på något särskilt förrän du känner min närvaro.”

Osäker på vad hon menade öppnade han vänster öga.

- "Hur gör jag det?" undrade han.

- "Det märker du," svarade Aurora med ett roat leende. - "Blunda nu. Och när du känner att jag är hos dig ska du vägleda mig. På så sätt rotar jag inte runt i dina tankar i onödan. Resten gör jag."

- "Jag är redo."

Om han verkligen var redo hade Cogo ingen aning om, han hade aldrig gjort något liknande. Prinsessan hade aldrig utfört en sådan här gärning tidigare heller men han litade helt och fullt till hennes förmågor. Där han behärskade rå styrka, snabbhet och makten hos Astrolansen regerade Prinsessan den universala kraften hos galaxenergin. Trots den makt han hade till sitt förfogande så var han ändå svag i jämförelse med henne, och Cogo visste det. Hennes kraft hade han inget problem med att underkuva sig till. Aurora hade visheten att hantera sin mentala kraft. Hon skulle inte låta honom komma till skada såvida hon inte så önskade. Han hade inget att oroa sig för.

De höll i varandras händer, satte sig bekvämt till rätta mittemot varandra och andades lugnt. Cogo gjorde som han blev tillsagd, han blundade och väntade. Aurora avvaktade några ögonblick för att försäkra sig om att han verkligen slappnade av. När hon kände sig säker, på honom såväl som sig själv, slöt hon ögonen också och i djup koncentration tog kontakt med sina inre, mentala krafter.

Att nå fram till Cogos sinne krävdes ingen ansträngning alls, kontakten var omedelbar.

Aurora var redan van vid detta, att få kontakt med honom på detta vis hade skett varenda gång hon hade straffat honom med sin Telepati. Det hade krävts mer än att hon bara korsade sina händer, trots allt. Men det var en markant skillnad den här gången.

Kontakten var där men hennes händer var inte korsade framför henne och Cogo upplevde ingen smärta. Trots detta fann hon det förvånansvärt lätt att nå fram till honom, vad som tidigare hade varit en tydlig vägg var nu som en genomskinlig glasskiva. Han fanns där på andra sidan, hon kände och såg honom. Och den här gången, i vetskapen av att hon inte tänkte bestraffa honom, välkomnade han henne. Aurora ökade sin styrka, försiktigt men bestämt. Hon forcerade. Hon var igenom. Hennes sinne släpptes in utan minsta motstånd.

Deras händer fortsatte att greppa varandra. Deras ögon förblev slutna. Det var också därför som varken Aurora eller Cogo såg eller märkte att den gröna kristallen i hennes diadem hade börjat lysa och glimma. Och likaså gjorde också Cogos huvudring! Den lyste upp starkare än någonsin i sitt guldfärgade sken. Men orsakade inte den minsta plåga hos honom. Ingen alls. Cogo kände någonting och han visste att det kom ifrån Prinsessan. Men det var allt annat än smärta och lidande.

Det var den mest bisarra känsla. Ändå kändes den fullkomligt naturlig. När Auroras sinne kom in och förenades med Cogos kändes allting så främmande för dem båda två men ändå så bekant. De båda blev en i sinnets värld. Framför dem låg en hel värld att beskåda, en värld som bestod av deras tankar, känslor, minnen, erfarenheter och önskningar. Hemligheter var inte längre hemliga. Sanningar framstod som den rena sanning de var. Men allt var överväldigande för dem båda. Att se in i den andres sinne var som att flyta runt i öppen, ändlös rymd utan livlina. Det fanns så mycket att upptäcka ifrån alla håll. Allt var fascinerande men var skulle man börja leta? Vilken riktning skulle man ta?

Det kändes som om en varm, len bris vidrörde hans själ. Cogo slappnade av när han förstod att det var Aurora. Utan att öppna ögonen kunde han se henne, känna hennes närvaro, hennes godhet, värme och omtanke. Det var det här hon hade menat med att han skulle märka när hon var inne i hans sinne. Han kände sig säker igen. Och på något oförklarligt sätt också starkare, och inte bara själsligt.

Han hörde det mest underbara ljud. Inte via hans öron, ändå hörde han det hur tydligt som helst. Det var hennes röst. Hon talade med honom inifrån hans sinne. Aurora försäkrade honom att allt var som det skulle och hon tackade honom för att han släppte in henne så lättvindigt. Det kändes som om hon tog hans hand, hur kunde det vara möjligt när de redan satt och höll varandra i händerna i den fysiska världen? Hon bad honom att fokusera alla tankar och känslor på Arcie. Cogo stretade emot något först, hans minnen av Arcie var ju så svaga. Men mest stretade han emot för att han plötsligt blev lite rädd. Detta var inte längre en lek. Men hans förväntningar var starkare än hans oro och tillslut efter en stunds tvekan gav han efter och lät Aurora följa honom längs den vägen.

Vad som mötte Aurora först och ständigt var Cogos känslor för Arcie. De var mycket starka. Inte det samma som han kände för henne men lika tillgivna. Han såg Arcie verkligen som en syster, en syster som man lydde och tog hand om. Hans respekt för henne var absolut och Aurora blev faktiskt förvånad att hon inte kände någon större längtan hos honom att trotsa Arcie, inte ens på skoj. Cogo, som älskade att trotsa och busa? Denna lilla upptäckt öppnade den första dörren.

Det fanns en bild av Arcie där, idealiserad men suddig. Cogo hade inte överdrivit, det gick inte att se Arcies utseende i klarbild, endast att det var en ung kvinna. Ibland en ung flicka beroende på hur långt tillbaka i Cogos minnen hon letade. Men bilden blev skarpare ju senare Aurora tittade. Allt fler och fler minnen trängde fram från ingenstans, minnen av överlevnad och små glädjestunder.

Ibland hade de stulit mat som de senare delade med varandra, andra dagar hade vuxna förbarmat sig över dem och gett dem mat och kläder. För det mesta hade Arcie, dock, insisterat att de helst skulle försöka arbeta ihop sin mat och annat de behövde på hederligt vis genom enklare sysslor. Eftersom hon var äldst hade det mest förefallit på henne men Cogo hade tidigt visat sitt intresse att hjälpa till. Trots deras ständiga kamp mot hungern och att de ofta fick flytta runt till nya boplatser hade de ändå alltid tid att leka och utforska, deras livsglädje gjorde det svårt att förstå att de faktiskt var gatubarn som levde under ovärdiga förhållanden. Kanske berodde det på att de, trots allt, hade kvar sin frihet. De umgicks med andra barn i samma situation och var en del av en större grupp men de höll sig ändå helst för sig själva så ofta de kunde. Cogos längtan ut till stjärnorna hade fötts i mycket unga år, en dröm som Arcie ständigt stöttade honom i. Därför såg hon till att han började läsa och t.o.m. skriva så tidigt och ofta som möjligt, samtidigt som hon fortsatte att försöka lära sig själv mer också. Till skillnad ifrån hennes lille skyddsling så hade Arcie hunnit gå några år i skolan innan hennes lyckade rymning. De hade inga skolböcker men gamla tidningar och reklamblad och annat i soporna dög lika bra. Tillgången till all slags media fanns överallt, gratis, om man bara letade tillräckligt och med en dos finurlighet. Cogo visade sig vara mycket läraaktig men han var det inte bara för sin egen del utan mest för att han märkte hur glad Arcie blev när han lärde sig något nytt. När hon blev arg och tillrättvisade honom när han blev för vild lydde han henne.

Han måhända surade ett tag men han gjorde ändå alltid som Arcie sa till honom. När de blev sjuka tog de hand om och stöttade varandra. De lämnade aldrig varandras sida särskilt länge. De var inte syskon genom blodsband men var det i sina hjärtan. Det hade funnits mycket kramar och ömhet. De överlevde tack vare att de hade varandra.

Aurora kände en enorm trygghet inom Cogo, en trygghet som aldrig ändrades oavsett när i tiden hon tittade. Det brann en stark kärlek inom honom, en sanning som fick Aurora att le. Hans tillgivenhet till Arcie var inget mysterium, inte efter allt hon hade sett i hans sinne. Han älskade henne med all rätt. Och minnena av henne blev allt tydligare. Det verkade som om hennes mediala förmågor började allt mer få effekt. Aurora kunde se den unga flickan nu. Blek hy, brunt hår och vänliga, grönfärgade ögon. Hon var inte lång och hennes hårda leverne fick henne att se klen ut, ändå utstrålade hon en enorm inre styrka och hon hade ett sinne för rätt och fel. Tragik hängde över henne, någon som var så ung borde inte tvingas att bli vuxen så snabbt. Men att ta sig an Cogo hade inte bara tvingat Arcie att mogna men hade också påmint henne om att fortsätta vara det barn som hon själv var.

Kärleken Aurora förnam inom Cogo blev ännu starkare och uppenbar. Han såg Arcie nu lika tydligt som hon gjorde. Nu mindes han åter sin väns röst. Glädjen inom honom var utan gränser. Aurora släppte honom tillfälligt, drog sig undan och stannade i bakgrunden medan han tilläts insupa sina minnen av sin vän i avskildhet. Cogo sprudlade av eufori. Det gjorde henne ingenting, Aurora kände allt annat än svartsjuka. Hon önskade honom inget mer än lycka. En stor tillfredsställelse sänkte sig över henne. Hon hade lyckats! Hon hade återväkt hans minnen. Cogo var återförenad med Arcie. Hon hade gjort det rätta.

Aurora kände dessutom en enorm ro inom sig själv för vad hennes förmågor hade utfört. På sistone hade hon börjat tvivla på sina krafter. Ett tvivel hon ignorerade för stunden och hon återgick till att glädjas å sin älskade väns vägnar. Hennes misstankar hade blivit besannade, majoriteten av Cogos minnen fanns kvar och allt som hade krävts var lite aktivt sökande. Det var inte så mycket tiden i sig som hade blockerat Cogos minnen, det var hans rädsla att minnas. Han hade förlorat någon som hade betytt allt för honom och bästa sättet att undvika sorgen var att inte minnas alls. Det gjorde Aurora ont att hans fruktan fortfarande hade sådan makt över honom. Han agerade inte mycket annorlunda fortfarande som vuxen. Cogo var en av de modigaste män hon kände till, ändå var han så rädd för att bli emotionellt sårad. Nu när hon kände till hans förflutna med Arcie fanns det ingen mer anledning att undra varför längre. Han hade känt sig trygg och säker med Arcie. Han hade litat på henne fullständigt och han hade aldrig blivit sviken i sitt förtroende. Och med tiden när han blev gammal nog var det en känsla han ville ge tillbaka till henne. Och som han hade gjort många gånger. Mer än någonsin hade han velat göra det den där ödesdigra eftermiddagen. Men då hade ödet varit honom övermäktigt.

Aurora kände en panik stegra sig, men den kom inte från henne själv. Det var Cogos. Igen såg hon hans minnen och tillsammans med hennes mediala styrka blev bilderna och ljuden lika starka som när de verkligen hände. Hon såg en liten bekant pojke i åtta års åldern. Hans grå kläder var slitna och hans ansikte och händer var smutsiga men själv var

han munter och välmående, sprudlande av energi. Hans bruna hår var vildvuxet och han hade de klaraste mörkblå ögon. Det rådde inget tvivel om saken, pojken var Cogo. För ett ögonblick blev Aurora glatt överraskad av sin egen förmåga. Hittills hade hon enbart sett Cogos minnen ifrån hans eget perspektiv men nu kunde hon även se honom samtidigt som om hon hade varit där och bevittnat denna dag. Att se Cogo som pojke värmdes hennes hjärta; inte nog med att han var sig mycket lik, han hade varit en mycket fin pojke. För ett ögonblick påminde det henne om en sak som Haka hade sagt om en annan pojke vid namn Marta som de hade stött på under deras resa till Great King; *"Den där grabben liknar en annan jag känner."* Haka hade rätt, Marta hade varit som en miniatyr av Cogo i både sätt och handling, för att inte tala om mod och envishet. Och, som Aurora förstod först nu, framför allt tillgivenhet till en god vän som hade fallit offer för det alltid meningslösa våldet. Cogo hade blivit mycket fäst vid Marta och han hade glatt sig åt att pojken hade kunnat bli återförenad med sin mor, en möjlighet som han själv aldrig hade fått uppleva. Han hade sett sig själv i Marta, men med ett lyckligare slut. Aurora var nu ännu mer glad för hans skull.

Hennes upprymdhet blev dock kortlivad.

Lille Cogo hade skyndat sig genom kvarteren mot ett bestämt mål. Han var upprymd och, vad Aurora kunde avläsa ifrån hans minnen, han hade precis lyckats tjäna ihop lite extra pengar genom att springa några lätta ärenden åt några vänliga butiksbiträden och han var mycket förväntansfull att få visa Arcie. Han skyndade sig lättfotat fram, han kunde de här kvarteren mycket väl för de hade bott i den här delen av staden längre än någon annanstans han kunde minnas. Snart var han framme vid sin slutliga destination. Ett litet industriområde i utkanten av staden. Han vinkade glatt medan han sprang åt några andra gatubarn som han kände och vars grupp han tillhörde och skyndade vidare. God mat samma kväll var hans huvudsakliga tanke i denna stund. Denna kväll skulle han se till att Arcie fick äta sig riktigt mätt. Han hade varit lite besvärlig på sistone och gått henne på nerverna och hade dåligt samvete. Men de här pengarna skulle nog få Arcie att förlåta honom, speciellt när han hade tjänat ihop dem ärligt. Han kunde inte bärga sig förrän han skulle få se hennes min!

Han tog sig lätt genom avspärningarna och kom ut på en lång, bred gata. Alla hus runt omkring var halvfärdiga byggnader, bygget hade stått stilla det senaste halvåret eftersom det saknades pengar att bygga färdigt. Det hade passat lille Cogo fint. Han och Arcie hade gjort sig hemmastadda i en nästan färdigbyggd byggnad längst ner i ena änden av gatan. Ingen av ägarna till fastigheterna visste om att de bodde där eftersom arbetarna hade inte varit här på månader. De levde i lyx, rena palatset! Och ikväll skulle han se till att hans "storasyster" kände sig som en prinsessa!

När han närmade sig byggnaden ropade han hennes namn. Det fanns ingen anledning att vara diskret när de hade hela gatan för sig själva. Det fanns folk runtomkring i närliggande kvarter men de ignorerade barnen som strök omkring här.

Arcie visade sig snart i den stora entrén till deras hem. Hon var inte längre en liten flicka, hon var nu arton år, lika gammal som Aurora hade varit när hon träffat Cogo för första gången på Månen flera år senare. Hennes bruna hår var långt och slitet men hennes fagra drag gick inte att missa. Hon var en vacker, ung kvinna nu. Hennes kläder var trasiga men hon bar dem ändå med värdighet. Aurora förnam ifrån Cogo att han tyckte att Arcie

var det finaste han någonsin hade sett. Och när hon glatt och lättad log när hon såg att han hade kommit tillbaka hem så verkade hon bli ännu vackrare i Cogos hjärta. Arcie var inte arg på honom!

Cogo slutade springa när han hade nått ungefär halvvägs nedför gatan och, som barn i hans ålder så ofta gör, han plockade exalterat upp pengarna ur sin ficka och viftade med dem i luften. Han kunde inte vänta med att visa henne. Han vinkade henne till sig och studsade omkring, hjulade och gjorde t.o.m. volter. Han kanske bara var åtta år men var redan stark, vig och spänstig, förmågor som för alltid skulle gynna honom i livet. Arcie skrattade när hon såg honom så glad och gick emot honom.

Det var då de båda hörde ett underligt oväsen ifrån skyn.

Paniken Aurora hade uppfattat ifrån Cogo tidigare ökade drastiskt. Som vuxen visste han vad som skulle hända men när han var barn hade han aldrig kunnat ana vad som precis var på väg att ske. Han och Arcie stannade upp och höjde blickarna mot himlen. De såg ett litet enmansskepp och det höll en mycket hög hastighet, långt för hög hastighet än vad som var tillåtet på så låg höjd. Hade piloten tappat kontrollen? Det syntes inget fel på skeppet, ingen brinnande motor eller liknande och kursen var rak.

Den var rakt ner mot dem.

Cogo stirrade på det annalkande skeppet med fascination. Han älskade rymdskepp och att en dag lära sig att flyga dem var hans bästa sätt att lämna det här livet. Målet var att bli den bästa piloten genom alla tider. Men det var inte enbart därför som han fortsatte att stirra på det lilla skeppet som närmade sig med skrämmande hastighet.

Arcie ropade hans namn, uppmanade honom att akta sig. Hon insåg att vad det än var för fel så skulle skeppet med högsta sannolikhet komma allt för otäckt nära den här gatan. Ingenting tydde på någonting annat. Men Cogo hörde henne knappt. Det var konstigt men på något sätt kände han sig dragen till det där skeppet, eller snarare till den som satt i dess cockpit. Hans instinkter varnade honom för den annalkande faran men samtidigt var det just dem som fick honom att känna denna underliga dragning till vem det än var som var ombord på det där skeppet. Och ett barns nyfikenhet går ofta före dess sunda förnuft. Arcie skrek hans namn igen och började springa mot honom. Men Cogos blick var som limmad på skeppet. Han kunde inte röra sig. Allting tycktes röra sig i ultrarapid. Han kände ingen skräck, han var fortfarande för ung för att förstå att han borde vara rädd. Han var också för ung att förstå varför det kändes som om han visste vem det var som flög det där skeppet. Men känslan och nyfikenheten fanns där likaså. Han kunde inte förmå sig att flytta på sig.

Aurora flämtade till i fasa. Cogo hade rätt; när skeppet var ungefär bara hundra meter ovanför marken planade dess störtande dykning ut som om piloten hade lyckats återfå kontrollen. Men dess kurs var fortfarande rakt mot honom som om skeppet medvetet siktade mot honom. Och det närmade sig otäckt snabbt.

Cogo var fortfarande oförmögen att röra sig. Skeppets form var tydligt att se nu. Det var inget frakt- eller transportskepp, det var ett bestyckat, litet stridsskepp i svart och blått. Det sköt inte mot honom men det fortsatte sin kurs bara några meter ovanför marken nu och för varje sekund sjönk altituden ännu mer. Cogo visste inte varför men plötsligt var han säker på att han kunde se piloten i cockpiten. Var det hans ögon som hann uppfatta

det? Eller var det hans instinkter? I vilket fall, han såg en ung man bakom kontrollerna. Och mannen verkade ha mord i blicken snarare än skräck för att krascha.

Någonting grep plötsligt tag i honom. Det var Arcie som hade lyckats hinna fram till honom. Hon bar honom i sin famn och fortsatte att springa allt vad hon förmådde. Cogo kände hur hon hårt höll honom nära i sin famn och han kände sig säker i hennes armar. Han kände också hennes rädsla. Och först nu förstod han att han också borde vara rädd. Först nu hade han förstått att de båda var i dödlig fara.

Och det var hans fel.

Det dånade överallt runt omkring från skeppets motorer, det var öronbedövande på så här nära håll mellan de halvfärdiga byggnaderna. Men det kunde bara betyda en sak; att skeppet inte längre färdades fortare än ljudets hastighet. Ansiktet, blicken, hos piloten blev ännu tydligare. Mörka, kalla och obarmhärtiga ögon. Hur hade han ens hunnit se det?

Varför var han så säker på att han kände igen dessa ohyggliga ögon?

Det var då hela hans kropp ryckte till. Det hade inte tagit mer än tre sekunder mellan det att Arcie hade plockat upp honom till det att nosen på skeppet träffade dem.

Aurora kvävde sitt förfärade skrik när barnen blev träffade. Hon kunde se det både från sitt eget perspektiv och ifrån Cogos. Hon ville titta bort men hon kunde inte. Hon hade fortfarande uppe sin mediala kontakt med honom, hon kunde inte överge honom nu.

Rekylen var fruktansvärd. Hela hans kropp värkte och det kändes som han skulle slitas itu, ändå var det mest känslan av att bli kastad flera meter genom luften som upplevdes som starkast. Hans panik tilltog ännu mer när han gled ur Arcies armar. Cogo föll tillslut hårt till marken och smärtan överallt tilltog. Men det brydde han sig inte om. Han såg Arcies kropp landa flera meter längre bort. Hon rörde sig inte. Samtidigt mullrade det ännu kraftigare än tidigare från skeppets motorer när det ökade farten och steg upp mot himlen igen och försvann. Det försvann så snabbt att man skulle kunna tro att det aldrig hade varit där. Det enda spår det lämnat efter sig var rykande damm. Och två förstörda liv. I samma stund svartnade det för lille Cogos ögon och han förlorade medvetandet. Allting blev svart, som ett vakuum. Det fanns inga minnen här eftersom Cogo aldrig hade upplevt några. Aurora, fortfarande chockad, ryckte till. Men snart fanns där bilder igen. Hon kunde åter se. Men när hon såg önskade hon att det svarta hade fortgått.

Cogo hade återfått medvetandet. Mot alla odds levde han fortfarande. Faktum var att han bara var mycket blåslagen och hade en lättare hjärnskakning och skrap- och skärsår. Vart enda ben i kroppen på honom borde ha slitits loss vid kollisionen men mirakulöst nog måste Arcies kropp ha skyddat honom på något sätt.

Med stor vända lyckades pojken hasa sig bort till Arcie. Det tog honom flera minuter att bara ta sig fram till henne. Han ropade efter henne men fick inget svar. När han väl kom fram till henne möttes han av en fruktansvärd syn. Hennes kropp var helt sargad. Hennes vackra ansikte var nu förstört, det rann blod från hennes mun och hennes livlösa, tomma blick stirrade i chock framför sig, dock utan smärta. Hon hade aldrig hunnit känna något. Hon hade avlidit i samma ögonblick som skeppet hade träffat henne i ryggen.

Cogo drog hennes kvarlevor till sig. Han skrek hjärtskärande. Han grät. Han ropade på hjälp. Han såg människor borta vid sidogatorna som hade kommit för att se vad det var för oväsen. Ingen kom fram för att hjälpa honom. Ingen. Cogo såg deras förakt och ignorans i deras ögon. De hade aldrig hunnit se skeppet. De struntade i honom eftersom han bara var ett gatubarn som, enligt deras förhastade slutsats, troligen hade orsakat flickans död. Sådana saker hände nästan varje dag, varför skulle de bry sig? Barnen var inget annat än parasiter i alla fall. De lämnade honom åt hans öde. Föga anade de att deras förakt var vad som skulle skapa Cogos egna. Och att det en dag skulle slå tillbaka mot dem och allt de representerade.

Aurora skakade. Hon var alldeles skrädd av vad hon hade upplevt. Även om Cogo redan hade berättat om det här så var det en helt annan sak att se det själv och uppleva hans egna känslor från det inträffade. Hon hade inte varit beredd på dessa starka känslor. Men hon blev ännu mer förvånad när plötsliga minnen ifrån något helt annat mötte henne i denna stund. Det var ifrån Månen och hennes allra första möte med Cogo. Men hon såg deras gemensamma minne ifrån hans perspektiv nu och kände hans känslor från den gången. Varför såg hon det här nu? Varför visade Cogo henne det här? Det verkade som om Cogo inte hade makt nog att kontrollera det han visade henne. Det var snarare så att hans minnen av Arcie och alla de minnen han dessutom hade om Prinsessan var emotionellt förenade med varandra inom honom på något sätt. Aurora såg sig själv genom Cogos ögon ligga i månsanden, omkullkastad av tryckvågen från de skott som piraterna hade avlossat mot henne. Hon kände Cogos förfäran från andra sidan glaset av hans cell, det gav styrka bakom hans uppmanande ord att hon skulle resa sig igen så hon kunde nå spiran som hon hade tappat och via den befria honom så han kunde beskydda henne. Snabba bilder av Arcie passerade hastigt förbi för hans inre medan han ropade åt henne. Likadant skedde igen bara en stund senare när Cogo var fri från sin cell och skyndade fram till henne. Aurora mindes inte detta, hon hade varit medvetlös i denna stund. Genom Cogo såg hon nu vad som hade hänt medan hon hade varit utslagen.

Han hade blivit mycket lättad av att finna henne oskadd och hade skyddat henne från ytterligare beskjutning med sin egen kropp. Han hade fortsatt att studera henne med stort intresse och hade blivit hänförd av hennes enorma skönhet. Bilder av Arcie skymtade åter förbi inför hans inre syn igen. Aurora kunde avläsa minsta lilla tanke från honom. Cogo hade tänkt tillbaka på Arcie i denna stund när han samtidigt hade studerat Prinsessan så ihärdigt. Han hade fram till denna tidpunkt inte tänkt på Arcie alls på mycket länge och det hade gett honom en tillfällig skuld känsla. Hon var död men Prinsessan Aurora, precis i samma ålder som Arcie hade varit den dag hon hade omkommit, skulle inte gå samma öde till mötes, han skulle aldrig tillåta det!

Cogo hade förbannat piraterna för att våga ge sig på en sådan vacker kvinna som Prinsessan. Han skulle aldrig förlåta dem för vad de hade gjort. Hela tiden hade synen av Arcies död funnits hos honom. Doktor Kittys befallning att han skulle från den dagen bli Prinsessans livvakt och följeslagare hade en del att göra med hans beslut att slutligen acceptera sitt uppdrag men det var ännu mera löftet till sig själv att inte svika ytterligare en kvinna han tyckte mycket om som slutligen hade övertygat honom.

Nu förstod Aurora varför Cogo hade varit så arg den dagen de träffades för första gången och varför han hade vägrat att lyda hennes uppmaning att skona piraterna. Det hade inte enbart varit för att han var en aggressiv och arg yngling som revolterade mot hela samhället. Det hade inte heller varit Cogos avsikt att trotsa hennes order med vilje, han kunde helt enkelt inte hålla tillbaka sin törst på hämnd när han blev provocerad. Hans vrede mot all sorts orättvisa hade haft sin födelse i Arcies död. Och vad piraterna hade gjort mot Aurora, ja vad alla rymdmonster på deras resa mot Great King hade gjort mot henne, påminde Cogo om sin kära barndomsvän, medvetet eller ej. Hennes bortgång var som en elak tagg som ständigt stack honom i sidan. Men den var lika mycket grunden till hans heder som hans fall ner i mörker. Han hade svurit att beskydda Prinsessan med sitt liv, precis så som Arcie en gång hade gjort för honom. Det var den starkaste och mest absoluta kärleksförklaring Cogo kände till att en varelse kunde ge till en annan.

Aurora önskade nu att hon hade känt till allt det här om Cogo tidigare. Det hade funnits flera tillfällen då hon kunde ha haft bättre förståelse för hans agerande, som den gången på Månen. Och även när hon hade förvisat honom ifrån Queen Cosmos när de ett tag hade trott han hade blivit helt paranoid. Hon borde ha lyssnat till Djorgo den gången, det fanns alltid en orsak till varför saker och ting är som de är. Cogos tillgivenhet berodde inte bara på att han älskade henne. Han försökte också ständigt återgälda Arcies död. Men det verkade aldrig spela någon roll hur mycket han försökte, han kunde aldrig förlåta sig själv för att han hade orsakat hennes död. Inte ens hans försvagade minne av henne hade hjälpt. Taggen fanns kvar.

- ”Aurora..!?”

Det var Cogo. Han talade till henne verbalt, inte via deras mediala länk. Hans röst var fylld av besinningslös skräck. Han klarade inte mer nu, minnena var för tydliga och hemska, han ville avbryta deras mediala förbindelse. Omedelbart avslutade Aurora kontakten. Den gröna stenen i hennes diadem slutade att lysa. Likaså gjorde Cogos huvudring. När båda öppnade ögonen hade deras huvudbonader redan slutat glimma. Aurora tog emot honom när Cogo föll framåt och höll honom tröstande i sina armar.

- ”Det är ingen fara, Cogo. Jag är här. Det är över nu.”

Prinsessans omfamning och hennes mjuka, lugnande röst var precis så som Arcie en gång hade tröstat honom. Han kände sig som en liten pojke igen. Och för första gången på mycket, mycket länge gjorde det honom inget.

Aurora hade haft rätt; det var mycket själsstarka, omtumlande känslor som kom fram inom honom, känslor som han hade både glömt och förträngt. Känslor som han nu var tvungen att kontrollera. Cogo ville skrika. Vreden över Arcies död och hatet mot den okände mannen som hade dödat henne var nu, tack vare hans återväckta minnen, starkare än någonsin. Likaså var längtan att leta rätt på honom och ge honom det straff han förtjänar. Men han valde att endast gråta mot Prinsessans nakna axel. Auroras omfamning fick hans sorg att segra över hans hat. Sorgen, visste Cogo, kunde han kontrollera. Hans hat var alltid bortom all kontroll. Och han ville inte släppa det monstret inom honom löst igen.

- ”Det är över.”

Hon ville lugna honom, och det hade sin verkan. Men det var aldrig över. Motsats till vad Prinsessan insinuerade, det skulle aldrig vara helt över. Arcies mördare gick fortfarande lös där ute och så länge som han gjorde det skulle det aldrig vara över. Aldrig.

Efter en kort stund hade Cogo lugnat sig. Aurora kände ändå en viss oro. Han handskades med sina återkomna minnen förvånansvärt bra men hur hade han reagerat på den mediala kontakten? Hade det lämnat några bieffekter som var för henne okända?

- ”Känns det bra?” frågade hon.

Cogo höjde blicken mot henne. Hennes kinder var fulla av spåren från fallna tårar. Prinsessan hade reagerat nästan lika starkt som honom på hans minnen. En del av honom önskade att hon aldrig hade fått se den här tragedin, hon hade sett tillräckligt av elände i sitt unga liv. Men den andra sidan av honom var så oerhört tacksam för att han inte längre behövde bära på denna börda ensam längre. Bördan var fortfarande hans men han var inte längre ensam om att känna till den.

Prinsessan undrade hur han mådde. Och hon menade inte bara emotionellt. Cogo kände snabbt efter. Han kände sig inte ett dugg annorlunda, det fanns inget fysiskt obehag någonstans. Det var snarare tvärt om. Han kände sig upplyft, redo att ta sig an hela Universum, och den här gången var det inte bara skryt. Den här gången kände han inga tvivel om saken!

Han fortsatte att betrakta henne. Även när Aurora fällde tårar var hon strålande vacker. Men ännu vackrare var den gåva som hon nu hade gett honom. Hans sista minnen av Arcie var oerhört svåra att åter behöva minnas med sådan klarhet. Men det var långt ifrån det enda minne av henne som nu var återskapat hos honom. Minnet av Arcie var inte längre bara en skugga i hans undermedvetna. Han mindes nästan allt om henne nu, och hela sin barndom, som om det hade skett igår. Vad han hade trott var förlorat för alltid fanns nu där igen, klart och tydligt. Prinsessan Auroras krafter var lika mycket bortom all förståelse som de var ofantliga. Hur kunde man återgälda en sådan gåva? Cogo visste inte men han var dock ganska säker på var han skulle börja.

Han omfamnade Prinsessan på nytt, den här gången med glädje.

- ”Tack,” sa han nästan viskande. - ”Tack så mycket!”

- ”Det var det minsta jag kunde göra för dig,” svarade Aurora hjärtligt. - ”Jag önskar bara att jag kunde göra mer.”

Han såg ganska eländig ut just nu. Hans ögon var svullna, lätt rödfärgade och hans pojaktiga uppsyn verkade ha åldrats, om så bara för ögonblicket. Men Cogos tacksamhet och glädje sken igenom hans tårfyllda blick. Med lätta fingrar torkade hon rent hans ansikte.

- ”Något som inte gör dig så ledsen,” tillade hon.

- ”Det kan du,” svarade Cogo uppriktigt och tog hennes späda kropp till sin famn igen och höll henne ännu närmare. - ”Bara finns här hos mig, Aurora.”

Han höll henne försiktigt men med bestämdhet. Hon kände hans enorma styrka och hur den så ömsint omfamnade henne. Aurora älskade det här ögonblicket, hon gjorde allt för att försöka minnas det så tydligt som möjligt. Snart nog skulle en sådan möjlighet aldrig komma igen. Hon hade ingenting alls av Cogos fysiska styrka men höll om honom tillbaka så hårt hon bara kunde. Hans vit-röda rustning var robust och hård men var

samtidigt så perfekt figurformad efter honom att det inte alls kändes otrevligt att känna den pressas mot sig. Aurora drog ett djupt andetag. Hon njöt av denna stund. Det var så här hon ville minnas Cogo allra mest. Och hon var så glad åt att hon hade kunnat hjälpa honom. Han var lycklig, det märktes tydligt. Hon kände hur hans hjärta bultade hårt mot hennes och hur hans...

Hans hjärta?

Aurora spärrade upp ögonen. Hon kände efter extra noga för att vara säker på att hon inte inbillade sig. Men det hade hon inte. Hon kände tydligt hans bultande hjärta mot hennes egen bröstorg. Men hur var det möjligt? Hon hade aldrig kunnat göra det tidigare, hans rustning hade alltid förhindrat det. Vad hade hänt?

Ett retsamt fnissade från Cogos sida stal all hennes uppmärksamhet och i samma stund märkte Aurora att han hade rest sig upp med henne fortfarande i famnen. Hans blick var åter lekfull, precis som tidigare ute i gläntan utanför Queen Cosmos.

- ”Vad ska du göra nu?” krävde hon att få veta hon och lät mer skärrad än vad hon önskade.

- ”Du som har läst mina tankar borde väl veta,” svarade han med ett leende och började springa till en bortre ände av sjökanten där de tidigare hade hoppat i. Han ökade farten. Auroras instinkter sa åt henne att hon borde ta sig loss för att slippa uppleva poängen med detta nya rackartyg men istället höll hon kvar vid honom som om det gällde livet. Ändå protesterade hon när han hoppade ut i vattnet.

- ”Nej!”

Cogo höll fortfarande om henne när de träffade vattnet med ett stort plask och de sjönk flera meter. Inte för ett ögonblick var Aurora orolig och hon hade heller ingen anledning till det. De båda visste att det var säkert att dyka här. Så fort de var under ytan såg Cogo till att hon snabbt kom upp igen, t.o.m. före honom. Hon var däremot fortfarande lätt överrumplad, det hade inte gått många sekunder sedan han hade lyft upp henne i famnen och börjat springa. Hon blängde med bitter min på honom medan Cogo utbröt i ett hjärtligt gapskratt. Han såg det fortfarande som sin uppgift att beskydda henne men vem skyddade henne från honom?

Hennes irritation blev dock inte långvarig. Faktum var att Aurora aldrig hade blivit arg. Och att hon t.o.m. välkomnade Cogos mycket effektiva sätt för dem att skingra tankarna och att bara fortsätta att njuta av dagen tillsammans. Och de borde passa på medan solen fortfarande stod högt på himlen och värmdde upp vattnet.

- ”Jag läste bara av det som du bad mig om,” mumlade hon ärligt. Cogo svarade henne med bara ytterligare ett flin, ett som var betydligt mindre retfullt den här gången. Hans vänstra arm var fortfarande om livet på henne, han vägrade att släppa taget. Och med sin fria arm började han sakta simma närmare land med dem båda två. Men han stannade ett par meter ifrån kanten när de båda kunde få fotfäste i botten. Vattenytan nådde precis upp till hennes axlar. Innan Aurora hann blinka kysste Cogo henne.

- ”Åh, Aurora...”

Han överöste henne med kyssar. På hennes kinder, på hennes panna, nedför hennes nacke och hals. Och allra mest på hennes läppar. Aurora flämtade gillande vilket bara övertygade Cogo att fortsätta. Han kysste henne allt mer passionerat, ännu djupare och

innerligt än vad han någonsin hade vågat tidigare. Men det fanns inte längre någon anledning för honom att dölja sin attraktion och längtan efter henne. Hon kände till alla hans hemligheter nu.

Vid Gud vad han älskade henne! Och ville ha henne. Inte här och nu, detta var knappast varken rätt plats eller tillfälle. En fin och romantisk flicka som Prinsessan Aurora förtjänade någonting alldeles extra och speciellt. Det var fortfarande ofattbart att hon hade valt honom men det hade hon. Och han skulle inte göra henne besviken när rätt tidpunkt var inne. När hon var redo. Och Cogo skulle vänta. Om han så skulle få vänta åratals till, det var värt det. Han skulle aldrig lämna hennes sida igen. De hade all tid i Universum på deras sida.

- ”Vad jag känner för dig...” mumlade han slutligen fram mellan sina kyssar. - ”Jag har aldrig känt så här för någon förut.”

Aurora nickade och lade sina händer på vardera sida av hans ansikte.

- ”Det är likadant för mig, Cogo. Det ska du veta,” svarade hon uppriktigt och kysste honom tillbaka. - ”För alltid.”

Det sista hon sa var sanningen. Vid slutet av denna dag skulle deras gemensamma tid rinna ut och de var tvungna att gå åt separata håll och aldrig mer vara så här intima igen. De skulle aldrig komma varandra ännu närmare än så här. Men hennes kärlek till honom skulle aldrig dö eller glömmas bort. Den var för alltid. Aurora bad till Gud att Cogo visste och förstod det. Det var honom hon älskade.

Bara honom.